

Продължител
на списание „Житно зърно“
излизало от 1924 до 1944 г.
основано от ученици
и последователи
на Учителя Петър Дънов

Редакционна колегия:
Георги Стойчев
Мария Кисова
Д-р Светла Балтова
Иванка Кръстева
Татяна Йорданова
Минка Петрова

адрес: Пловдив 4000
ул. „Софроний Врачански“ 5А

e-mail:

jitnozmo@hotmail.com

тел.: 032/235 080

Художествено оформление
Борис Стоилов

Предпечатна подготовка и печат
Издателска къща „Хермес“ ЕООД

ISSN 0861-427X

ДУХОВНО ОБЩЕСТВО
© БЯЛО БРАТСТВО
© ЕТ „ЖИТНО ЗЪРНО“

СЪДЪРЖАНИЕ

ЖИВОТО СЛОВО

Двата пътя – *Учителя Петър Дънов* 3

ШКОЛАТА

Спомени за брат Боян Боев - *Влад Пашов* 5

Изграждане на духовното тяло – *Боян Боев* 7

Богомилство и богомили – *епископ Симеон* 9

Двете оси – *Георги Стойчев* 14

СИМВОЛИТЕ В БИБЛИЯТА

Лазаре, излез вѐн! – *Учителя* 17

СВЕТЪТ ОКОЛО НАС

Въздухът 19

Дихателни упражнения от Учителя 22

Въздухът – медитация – *Георги Стойчев* 23

Възкресение – *Георги Томалевски* 23

Пролетният триъгълник – *Надка Данкова* 24

Звучащата кабала – *Цветана (Лиляна) Табакова* 26

Хирон. Митология. Поява на ранения лечител – *Барбара Ханг Клоу* 28

Нагписът на кръста господен – *Стефан Петров* 31

ПОГЛЕД НАВЪТРЕ

Еволюционни нива на проявление
на зодиакалните знаци – *Кирил Стойчев* 35

Красив, умен и светъл – *Нестор Чуклев* 38

Ритуал и мит в пространното житие
на Константин Кирил философ – *Мая Иванова* 39

ЕДИНСТВОТО НА ЖИВОТА

Канарата, от която съм отсечен – *Борис Николов* 42

Учени, които променят човешкото
мислене: Рупърт Шелдрейк 44

Проектът за седемте
експеримента – *Рупърт Шелдрейк* 47

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

Каролин Мис – *Анатомия на гуша* 50

Христо Нанев – *Свръхсетивното познание* 50

Утрото на магьосниците 50

За руска 51

Трябва да се радвате, че живеете в една от най-важните епохи. Радвайте се, че сте се родили в добри времена.

Сега е единадесетият час – краят на века.

Днешните страдания са родилните мъки на новия човек.

С тихи стъпки новото пристъпва към Земята, както утринната зора, която показва идването на новия ден в света.

Божественият дух слиза!

Когато Той ви дойде на гости, вие ще почувствате един вътрешен мир, една умствена стабилност, каквато никога не сте чувствали.

Когато Земята се движи в пространството, ние виждаме в досег с ония същества, които го населяват, и това ще има отглас в нашия ум, сърце и душа.

Сега започва възходящият път на Слънчевата система. Тя започва да се издига към по-редки сфери, в нови космически пространства, в които има по-възвишени духовни сили.

Слънчевата система сега вижда в една нова зона на Духа.

Онези хора, които са готови, ще възприемат тази вълна.

Във Великия Божий закон се крие разнообразието на цялата вселена. Има вече системи, които са извън лошите условия на живота, и съществата там водят ангелски живот. Нашата система обаче още не е тинала изкуплението си. Скоро и тя ще мине през границите на тринадесетата сфера и ще придобие своето изкупление. Когато тя придобие това изкупление, за Земята ще стане такова посрещане, каквото светът никога не е виждал. Ангелите ще развяват своите знамена и ще слизат и възлизат нагоре, и песни ще пеят, и музики ще свирят, и навред радост ще царят. Един ден, когато стане това нещо, всичките ще повярват и ще кажат: „Казано е било някога това.“ Велико ще бъде посрещането на Земята. Тя е красива момка, която носи в обятията си хиляди и милиарди деца. Като се яви при Господа, тя ще каже: „Господи, ти ми даде тия деца да ги отгледам, ето аз ти ги връщам вече отрасли и разумни.“ Земята е велика къртилица все на красиви момичета и момци.

Вие сте забравили, че сте били светлина, и сега с ред доказателства трябва да ви убеждавам, че сте били светлина.

Учителя Беинса Дуно

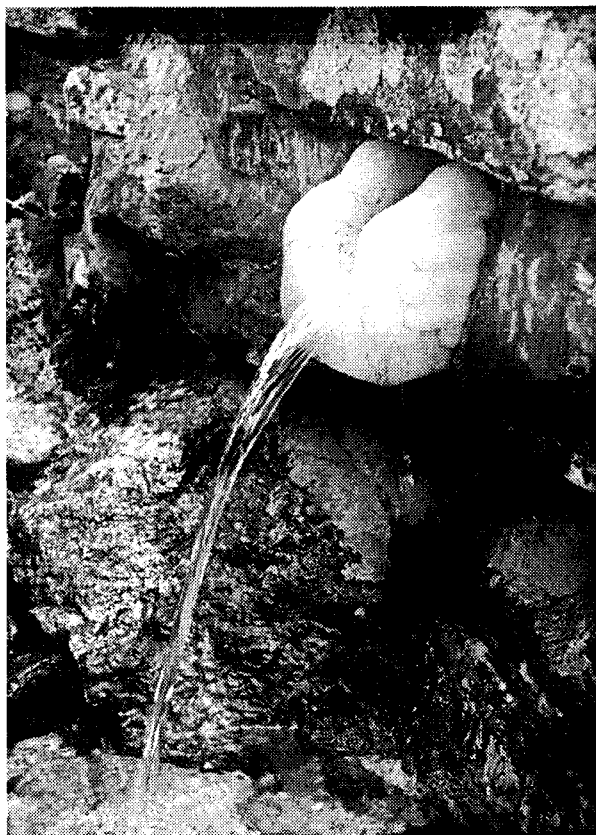
ДВАТА ПЪТЯ

Два пътя има, по които ходят всички живи същества на Земята: пътя на хляба и пътя на водата. Първият път е казва глад, вторият се казва жажда. Първият път е пътят на хляба. Вторият път е пътят на водата. Хлябът посещава само гладните, а водата посещава само жадните. Хлябът и водата представляват реалната страна на живота. Следователно, когато животът иска да се прояви, да стане видим, той се проявява като хляб и като вода. Когато животът отива на гости, той се облича в грехата на любовта, която се казва хляб и вода. Щом гладният види живота, облечен в грехата на любовта, той съблича тази греха и се облича в нея. Щом жадният види живота, облечен в грехата на любовта, той съблича тази греха и се облича в нея.

И тъй, хлябът и водата са реалната страна на проявения живот. Без тях животът не може да се прояви. Другояче казано: без хляб и вода животът не е достъпен за живите същества. Живее само този, при когото хлябът и водата присъстват. Расте и се развива само този, при когото хлябът и водата присъстват. Затова именно Христос е казал: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето, и живата вода, която извира от човешките сърца.“ Когато беше разпнат на кръста, Христос каза: „Жаген съм.“ И поиска вода. Той поиска това, чрез което животът се проявява. В един от стиховете на Евангелията е казано: „Там имаше съд сложен, пълен с оцет; и войниците напълниха гъба с оцет, обвиха я с исоп и принесоха я на устата Му.“ И като прие Исус оцета, рече: „Свърши се!“ – преклони гла-

ва и предаде дух. Защо умря Исус? Защото не Му дадоха вода.

Казвам: добрите мисли и добрите чувства са водата на живота – живата вода. Лошите мисли и лошите чувства представляват оцет, от който всички умират. Който пие този оцет, той непременно ще умре. Добрите постъпки са хлябът на живота – живият хляб. Лошите постъпки представляват обикновения хляб, от който хората умират. Защо хората умират от този хляб? Защото този хляб лесно плесенясва. Следователно не пие ли човек само от живата вода и не яде ли само от живия хляб, и него ще сполети това, което сполети и Христа.

И в края на краищата и той ще каже: „Свърши се!“

Росата, която слеза нощем, гъждът, който слеза денем, носят Божиите блага – благата на живота. Всяка добра мисъл и всяко добро чувство и желание са роса, която слеза нощем. Всяка добра постъпка е гъжд, който слеза денем. Ако приемеш росата и гъжда, ти ще бъдеш радостен и весел, както малките тревички сутрин и вечер. Ако приемеш росата и гъжда, ти ще мязаш на отворен цвят, който завързва плод и узрява. Ако не живееш добре, ти си подобен на Пилат, който разпна Исуса; ако не мислиш добре, ти си подобен на един от войниците, който изплете трънен венец и го сложи на главата Исусова. И най-после, ако не постъпваш добре, ти си подобен на един от служителите, който даде на Исуса оцет да пие. Когато Божественото в тебе умре, и ти ще умреш. Когато Божественото замине от този свят, и ти ще изчезнеш. Защо разпнаха Исуса? За да се видят хората какви са и доколко изпълняват Божия закон. Защо умря Исус? За да покаже на хората какъв трябва да бъде истинският човек – човекът на послушанието, който и от смъртта не се бои.

В заключение на всичко говорено тази сутрин, ще кажа следните мисли:

Дето любовта присъства, страхът остава отвън.

Дето е животът, любовта се изявява отвън.

Когато човек се облече с грехата на любовта, с него всичко се свършва: той или се ражда, или умира; или се погребва, или възкръсва; или расте, или изсъхва.

Когато човек живее, светлината идва.

Когато човек умира, тъмнината идва.

Светлината представлява живот, който идва.

Тъмнината представлява живот, който заминава.

Добрите мисли, добрите чувства и желания са лъчи на светлината, които носят храна за живота и за душата, която слеза на Земята.

Добрите постъпки са лъчи, цветове на светлината които носят живия хляб за душата, за да познае Този, Който я е родил.

Учителя Петър Дънов

31 юли, 5 ч., Рилски беседи

ТРИ ПРАВИЛА ЗА ПРИЛОЖЕНИЕ

Когато сърцето ви изстива, така че не може да обхване и вмести свободата на другите, продължете тогава радиуса на сърцето си, да обхване и недостатъциите на хората и продължавайте Свещения път на сърцето: Към Бога на Любовта и при най-големите несгоди!

Когато умът ви се помрачава, така че не можете да разберете и приемете известни истини, удължете тогава радиуса на ума си. Мислете, че всичко така трябва да бъде, за да се изяви Бог във Вечността в цялото си разнообразие. Него намирайте във всичко. И продължавайте Великия път на ума: Към Истината и през най-големите противоречия.

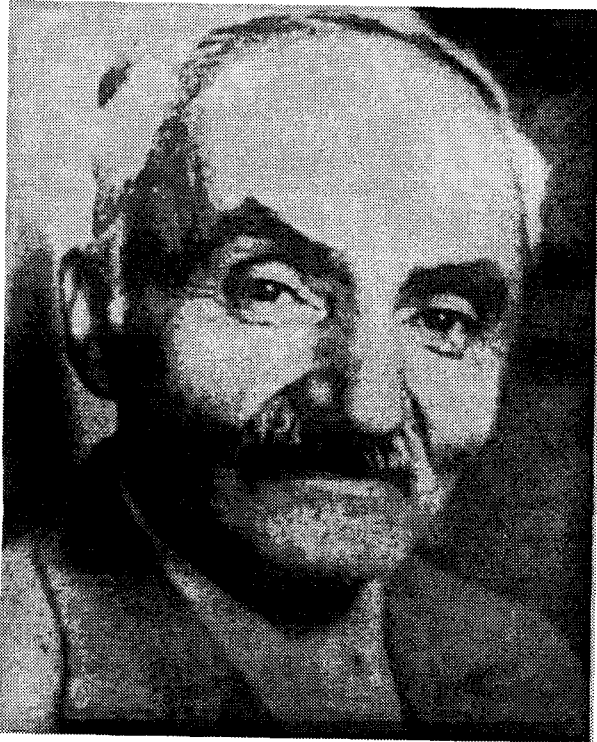
И когато Волята ви се изроди в своеволие, така че спира своята дейтелност в добро, удвоете тогава радиуса на волята си. Приемете Волята си като дар от Бога и я посветете Нему. Тъй продължавайте мощния път на волята: За проява на Божията благост и през най-голямото зло!

Учителя

СПОМЕНИ ЗА БРАТ БОЯН БОЕВ

(ОТКЪС)

ВЛАД ПАШОВ

1883–1963

Запознах се с брат Боян Боев след свършването на Първата световна война, когато постъпих в гимназията в Панагюрище, където той беше учител по естествени науки, психология и етика. Той беше толкова общителен, че не оставаше нов ученик, с когото да не се запознае и да не се заинтересува за него, за неговите стремежи, за неговия живот. Всички ученици го обичаха и уважаваха и той се държеше с всички не като учител, а като приятел. Той беше приятел с всички ученици и с всички хора, с които влизаше в контакт. Като вървеше, той просто тичаше, беше най-напред пред учениците и се набягваше с най-бързите. Беше весел и закачлив като малко палаво дете. В гимназията организираше реферати, като даваше на учениците различни теми, които те развиваха и изнасяха пред другите. След това се водеха разисквания, където едни ученици защитаваха материалистическите идеи, а други изнасяха духовно-окултната страна на въпроса. Брат Боев там стоеше неутрален. Но със своите сказки

върху окултната наука, които изнасяше всеки неделен ден в 10 часа сутринта, беше запознал много ученици с окултните идеи. И бяхме образували ученическо окултно дружество, което – доколкото си спомням – по едно време броеше към стотина души. Разбира се, това дружество беше тайно и се събирахме по къщите, където присъстваше и брат Боев, държаша се реферати с чисто окултно съдържание и се разискваше върху изнесените въпроси. С публичните си сказки той привличаше много граждани, които се заинтересуваха от окултните идеи. Но тази му дейност му създаде врагове в лицето на поповете, те повдигнаха въпроса до Министерството на просветата и той беше уволнен от учителството – мисля, че беше през 1922 г. След това той отиде в Свищов, където пак продължи да работи за окултните идеи, откъдето пак беше уволнен не след дълго време. С това се свърши неговото официално учителство.

Пет-шест месеца след началото на учебната година, когато се запознахме, кракът го силно заболя и той прекара 6–7 месеца в отпусък и се лекува вкъщи. След като пооздравя, започна работа в училището, но вече слабо накуцваше. Но това не му пречеше да бъде пак активен и деятелен, начело на всяка инициатива, която се подемаше в гимназията.

Не е безинтересно как брат Боев е дошъл в контакт с окултните идеи. Като ученик в гимназията той се среща с Учителя, който след 1900 година обикаля страната, държи сказки и измерва главите на българите. Учителят е измерил главата на брат Боев, но аз не съм го питал какво му е казал. По това време той още не е възприел идеите на Учителя.

След това става студент и през 1908 година, поради временното затваряне на Софийския университет, отива в Германия, в Мюнхен, да довърши учението си. По това време Мюнхен е бил център на дейността на Рудолф Щайнер. Брат Боев влиза в контакт с него, който му разкрива по-дълбоката страна на естествените науки в светлината на окултизма и с това събужда у него интерес към окултната наука. И той започва ревностно да изучава окултните идеи, както ги предава Щайнер. В личен разговор Щайнер му казва: „В България ще се развие мощно духов-

но движение, начело на което ще стои велик посветен. И той в България няма да работи както аз работя тук, а ще работи по друг начин. Аз тук работя сред научно-материалистична среда, имам за задача да осветя от духовно гледище съвременната научна мисъл и да дам духовен импулс на залязващата западноевропейска цивилизация, за да може тя да се възроди и премине към шестата раса. А там в България, вие ще има да работите за полагането на основите на една нова култура, културата на шестата подраса, от която ще се роди шестата раса. Понеже шестата раса ще има за задача да развива човешкото сърце, затова и вие там ще работите върху развитието на човешкото сърце с Евангелие в ръка.“ Такъв е смисълът на разговора на Щайнер с брат Боев. По това време Щайнер беше обявил пред своите ученици, че бъдещето е на славянството и че от него ще се развие шестата културна епоха – шестата подраса. Пак по това време той беше писал статия под заглавие „Християнството и славянството“, в която прокарва идеята, че славянството ще приложи християнството в живота си, от което ще се роди новата култура.

Усвоил тези идеи за мисията на славянството, разбрал какво поле за работа има в България, и разбрал, че Учителят е в България, брат Боев се връща от Германия с голям ентузиазъм да работи за Божието дело. Още със завръщането си в България, той се среща с Учителя, за когото е предупреден от Щайнер, и става негов ученик.

Един път той попитал Учителя дали се познава с Щайнер, срещал ли се е с него. Учителят му отговорил, че се познават и че са се срещали. Брат Боев с още по-голям интерес попитал: „Къде сте се срещали и кога?“ Учителят му отговорил: „Срещали сме се в духовния свят и оттам се познаваме“ и добавил: „Щайнер е един добър работник на Божиата нива. Той е много активен и деятелен. От Бялото братство му е възложена задача да даде духовен импулс на западноевропейската култура, за да я спаси от окончателно рухване, за да може да се възроди и влезе в новата култура.“

Боян Боев живееше не за себе си, а за да служи на хората в името на Бога, затова помагаше навсякъде с каквото можеше – със съвети, с раздаване на книги, с предаване на уроци, с даване на част от заплатата си на бедни ученици. Зная следния случай: Имаше един беден момък без родители, който беше материалист по убеждение и брат Боев си даваше почти половината заплатата на него, за да го поддържа, защото мисля, че беше студент. С този млад човек той водеше публични диспути, като онзи защитаваше материализма, а брат Боев – окултните науки – значи помагаше и на идейните си противници. Той се жертваше за благото и доброто на другите и такаъв остана през целия си живот. Той нямаше личен живот. Неговият живот беше изцяло посветен на идеите на Братството. За тази

цел той често правеше обиколки из България, където устройваше сказки по села и градове и запознаваше приятелите с новите идеи на окултните науки, с идеите на Учителя. И затова всички го познаваха и всички го обичаха и чакаха с нетърпение кога пак ще ги посети. Той беше любимец на всички братя и сестри в цялата страна.

След като го уволниха от учителството, брат Боев се пресели в София, на Изгрева и предаваше частни уроци, като беше в непрекъснат контакт с Учителя. Той записваше всяка негова дума и всеки разговор, който впоследствие дешифрираше и печаташе като разговори с Учителя.

Той беше главният сътрудник на братското списание „Житно зърно“, където печаташе разговори с Учителя, спомени от братския живот; също така в много статии, печатани в „Житно зърно“, той изнасяше принципите на окултната биология и като събра по възможност всички факти от биологията, които потвърждават окултните идеи, синтезира ги и стана ясно, че те по неоспорим начин опровергават материализма. Също така той изнесе в „Житно зърно“ и „Всемирна летопис“ принципите на окултната педагогика, както я беше научил от Учителя, и след това издаде книгите: „Учителят за образването“, където обобщил всичко, което беше писал дотогава по този въпрос, „Учителят за дишането“, в която изнесе разбирането на Учителя за науката за дишането. Все по това време написа една малка книжка за богомилите. Многостранна беше дейността на брат Боев в полето на научната работа за популяризиране на окултните идеи.

След заминаването на Учителя той стана център на братския живот, какъвто остана до заминаването си. Братя и сестри от цялата страна се отнасяха към него било за съвет, било за каквото и да е друго нещо. Той поддържаше непрекъснато кореспонденция с всички братства, като им пращаше нарядите и писма. Той изработваше годишните наряди на Братството, които разпращаше по цялата страна. Освен това пращаше резюмета на неиздадени беседи, сказки и др. Заедно с други братя и сестри той взе участие в издаването на книгите „Учителят“ и „Разговорите при седемте рилски езера.“ Така той беше стълб и опора на братския живот в течение на близо 20 години. Когато си замина, всички почувствахме – макар за момент – че втори път оставаме сираци, без опора във външния свят.

И сега, когато си спомняме за брат Боев, нека неговият път на живот ни бъде пример, да вървим и ние с такава голямо усърдие и любов в този път и да служим на Великото дело, за което сме призвани – разпространението на идеите на Братството сред българския народ и човечеството.

Пожелавам Учителят, брат Боев и всички заминали братя и сестри от небесната школа да ни помагат да вървим успешно в Пътя и да изпълним Волята Божия.

ОРГАНИЗИРАНЕ НА ДУХОВНОТО ТЯЛО

Боян Боев

Организирането на духовното тяло трябва да бъде главната задача на човека. Когато става несъзнателно, това организиране на духовното тяло се осъществява бавно и продължително в течение на много прераждания. Така е с повечето хора. А ученикът трябва съзнателно да се заеме с него. Веднъж в разговор Учителят специално говори за организирането на духовното тяло и даде упътвания за това.

Човек не може да завърши своята еволюционна задача докато не организира духовното си тяло. Ето защо, всяка друга работа на човека трябва да бъде подчинена на тази главна цел. Какъв служител на Бога може да бъде този, който не владее себе си, който проявява непостоянство във всички свои мисли, чувства и постъпки?

КАКВО ЗНАЧИ ОРГАНИЗИРАНЕ НА ДУХОВНОТО ТЯЛО

Това значи все повече Божествени сили да проникнат в духовното тяло – така то става все по-добър проводник на Божественото. По този начин силите на духовното тяло се организират: то ще проявява все по-добре Божественото си естество и ще следва подтиците, които идват от Божествения свят, а не странични чужди влияния.

ПО КАКВО СЕ ПОЗНАВА, ЧЕ ДУХОВНОТО ТЯЛО Е ОРГАНИЗИРАНО

Ако човек изгубва присъствие на духа при неприятности и мъчности, това показва, че неговото тяло не е организирано. Такъв човек при най-малката неприятност се обезкуражава. Той е променлив в своите чувства и настроения.

Ако човек не е господар на себе си, ако не владее своите мисли, чувства и постъпки, неговото духовно тяло не е организирано и той лесно се гразни, проявява нетърпение, не може да се въздържа и върши неща, за които после се разкайва.

Ако човек има слаба воля, ако не изпълнява своите задачи и задължения, той няма организирано духовно тяло.

КАК МОЖЕ ДА СЕ ОРГАНИЗИРА ДУХОВНОТО ТЯЛО

Някой би могъл да каже: „Като се бори човек със своите слабости, за да ги премахне.“ Този метод не дава никакви резултати, по този начин слабостите му даже могат да се засилят, защото има закон: каквото мислиш, това става. Ако мислиш за своите слабости, дори с цел да ги премахнеш, то въз основа на този закон те ще се усилят. Ето защо човек не трябва да се бори със своите слабости. Той трябва да употреби положителния метод, а именно: да развие тия сили, които ще организират духовното му тяло. Щом то се организира, то слабостите и недостатъците от само себе си ще отпадат.

Организирането на духовното тяло може да стане по следните начини:

Преди всичко човек трябва да отдели всеки ден най-малко по един час, за да размислява върху възвишени идеи. Всеки ден по половин или един час човек трябва да се уединява и да издига съзнанието си, мислейки за Вечното, Великото в света. В тия избрани минути той трябва да мисли за Бога. Това е необходимо, за да не го погълне светът, в който живее, и той да започне да мисли каквото светът мисли.

Възвишеното, върху което той ще концентрира мисълта си през определеното време, ще работи върху него и ще измени след време неговия характер така, както скулптурът работи върху късче мрамор и извайва от него красиви форми.

Постоянната връзка с Бога организира духовното тяло.

Това става главно чрез непрестанна молитва: и при ядене, и при работа, и във време на спане. По този начин в човека се вливат висши енергии от Божествения свят. Мо-

литвата е метод за получаване на сили отгоре.

Всекидневното четене на Евангелието и беседите организира духовното тяло. Чрез подобна работа човек през целия ден живее в един възвишен свят, вътрешният му живот взема надмощие над външния му живот. Такъв човек лесно преодолява неприятностите и мъчнотията. Те не могат да нарушат вътрешния му мир. Учителят казва: „Който чете беседите, е най-близо до мен, понеже се свързва с Божествения Дух, който е говорил чрез мен.“ Една сестра каза: „Аз намерих начин да бъда радостна, като чета всеки ден по две беседи.“

Любовта организира духовното тяло.

Тя има магическа сила да преобрази, организира и хармонизира всички, до които се докосва. Човек трябва постоянно да я усилва в себе си, да я разширява; тя да обхваща все по-голям кръг същества, додето стигне до любов към всичко.

Под действието на любовта всички отрицателни сили в човека, които са признак, че духовното тяло не е организирано – злобата, омразата, користололюбието и пр. отпадат, изгарят.

Служенето на Бога е важен метод за организиране на духовното тяло.

Учителят формулира следния закон: Служенето на Бога носи свобода. Въз основа на този закон, чрез служене на Бога човек добива своята свобода. А какво значи свобода в дълбокия, мистичен смисъл на думата? Това значи освобождаване от влиянието на нисшите, изостанали същества, на които човек е бил подчинен по-рано, в чието ръце е бил играчка.

Чрез добиване на свобода човек става господар на себе си – на своите мисли, чувства и постъпки. А това значи организиране на духовното тяло.

Музиката помага много за организиране на духовното тяло.

Музиката на Учителя усилва трептенията на физическото и духовното тяло, внася правилен ритъм в тях, внася пренареждане в тях, а това вече е организиране на духовното тяло.

Математиката също има голямо значение за организиране на духовното тяло. Тя разкрива разсъдителните способности в човека, мислителните му сили. Мисълта му става все по-контролирана. Той може да я управлява и тя няма да прилича вече на пренебрежлив кон без управление, който води човека където си иска.

Учителят даде веднъж в школата следната задача: Всеки ученик да се занимава с математика – да изкара целия курс по гимназиална математика, от първи до последен гимназиален клас.

Има закон: Всичко, което става горе в духовния свят, слиза долу във физическия свят. Въз основа на този закон организирането на духовното тяло се отразява върху физическото тяло. Силите на организираното духовно тяло слизат във физическото тяло и го укрепват, подобряват здравословното му състояние. Освен това те преработват физическото тяло, правят го по-красиво, изменят чертите на човешкото лице.

Те действат и върху самата материя на физическото тяло, изменят я. Материята на неразвения човек е по-гъста, по-твърда, невъзприемчива към трептенията, които идват от възвишените, разумни светове. А когато се организира духовното тяло, тази материя става пластична, по-чиста и по-възприемчива към всичко, което иде от Разумния свят. Това дава мощен тласък за духовното повдигане на човека.

Клетките на човешкото тяло са живи. Те са клетъчни души. Но много от тях са още спящи. Учителят казва, че колкото повече се увеличава броят на събудените клетки в човека, толкова се увеличават дарбите и добродетелите му. Организираното духовно тяло събужда много клетки на човешкото тяло.

Казахме, че човек, който работи за организиране на духовното си тяло, ускорява своята еволюция. Той получава нова светлина, нови сили се събуждат в него, нови страни на Божественото му естество се проявяват. Обаче всички хора са скачени съдове и това, което става с един, не може да не се отрази и върху всички, които са около него, дори върху онези, които са физически далеч от него. Те всички ще се ползват от неговото повдигане.

Така че, човек като работи върху себе си, той работи едновременно за повдигането на цялото човечество. Той като се изкачва нагоре, мнозина други в света също ще започнат да се изкачват. Неговият подтик, неговите усилия ще преминават в другите. Всяко негово постижение, всяко издържане на изпит от негова страна ще се отрази благотворно върху другите. С всяка крачка, която прави нагоре, той ще съдейства и други да направят тази крачка.

(из писмата на Брат Боян Боев)

БОГОМИЛСТВО И БОГОМИЛИ

Епископ Симеон

(продължение)

Богомилите вече се събираха на общи молебствия.

Презвитер Козма бе чул нещо от болярите. Искаше да узнае със сигурност Новото и затова една вечер отиде в манастира „Св. Параскева“. Но на вътрешната врата човек с покривало го спря. На въпроса защо те се крият, ако не са престъпници, човекът не отговори нищо, само го отстрани и затвори вратата след него. Обиден, Козма се яви при патриарха и го обвини, че позволява да се обръщат манастирите в нечестиви сборища. Патриарх Данаил поиска от Петър стражи и ги изпрати там. Но на вратата излезе самият Боян, с не си покривалото и заяви, че този манастир му е даден от патриарх Стефан за лично усамотение и там никой няма право да влиза. Патриарх Данаил разбра, че лично Боян покровителства еретиците, но не настоя и млъкна. Това даде храна на Козма за много подозрения. Той не можеше да отиде при Боян, за да му иска уяснение по това, защото сам Боян при един предишен спор му бе забранил да се среща с него или да иска свиждане. Тогава започнаха нападките, такива, каквито ги знаем от „Изобличителните слова“ на Козма. Това разклати доверието на цар, дворянство и патриарх в Боян и, въпреки че половината от болярите бяха вече богомилски оглашени, на тях още не можеше да се разчита. Учението можеше да спре напред пътя си.

През зимата на 929 г. избухна нов бунт. Михаил сваля расото, събира метежници и се отправя към Преслав, но изведнъж умира от внезапен удар. Симеон Антип като говори за този случай казва, че Боян е истинският спасител на държавата. Бунтът беше пресечен.

Боян често говореше със Сурсувул за ролята на ромеите и истинската роля на Мария в двора. Макар и обидно за Сурсувул, той ясно разбира истината и разкрива плановете си за сваляне на Петър с надеждата Боян да поеме царството. Боян му отговаря, че и без негова помощ той това винаги може да направи. Говори му малко неясно за победите на „Божия народ“, но категорично отказва короната.

Данаил и Козма говорят пред царя, че Боян е богомил и че богомилите са причинители на народните вълнения. Петър вика Боян на

разговор, но Боян е в Доростол – не може да дойде. Тогава по тяхно настояване извикват Богомил и отправят към него въпроса, той ли е водачът. Богомил нищо не отговаря, а изтъква причините за метежите в слабостта на царя и двора и в лукавството на царица Мария. Той говори, че онези потулени духовници, с които общува царят, са позор за Христовото царство и плевели на Божията нива.

Петър разбира, че богомилите са безвластници и заговорници против короната. Богомил не открива нищо от учението. „Ние сме християни – казва той – и се мъчим да служим на Божията милост с дело, думи и мисъл.“

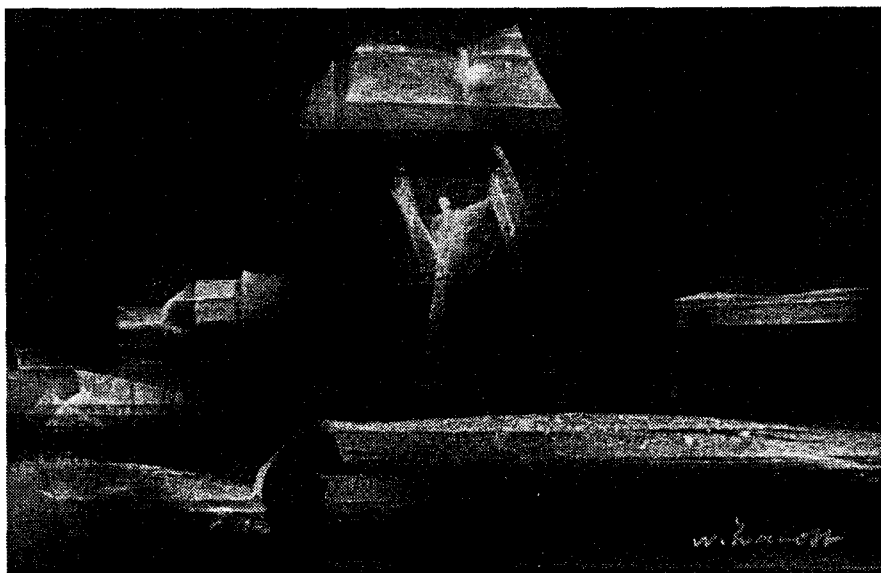
Кое беше характерно за култа и ритуала на сформираното вече богомилско общество? Архиепископ Богомил не се цепеше официално от църквата и до самата си смърт остана презвитер. Богомилите също не се деляха от църквата, наричаха се християни, но образуваша религиозна община с най-строга организация. Основното разделяне на степените при първото християнство бе запазено. Оглашени бяха ония, у които бе силна религиозната вяроветност, но предаността им към заветите на учението не беше изпитана. Те се водеха от някой верен – онзи, що ги е взел върху себе си на вечни времена. За да влезе в стадия на избраничеството, верният трябваше да доведе поне трима истински оглашени, да ги настави и „огласи“ със звуците на учението. Верният – духовен баща на оглашения – го поръчваше с вода и му поръчваше да бъде послушен. Когато постигнеше първата добродетел – Тайната и кръстителят разбереше, че той няма да измени на Словото, въвеждаше го в събранията на верните, където епископ приемаше клетвата му, възлагаше ръце върху него и му съобщаваше учението, като му даваше при това легендите на архиепископ Бениамин. Силно израсналите в духовна работа верни биваха приемани за избрани. Даваха особено строга клетва. Носеха печат на лявата ръка с името на Христа, проповядваха в събрания и извършваха богослужения. Те се ръкополагаха с общи молитви, произнасяни от всички съвършени и избрани. Славаха на главите им гностичното Евангелие на Йоан, четяха от него известни места и всички

казваха „Амин“. Богослужението се състоеше от четене на Писанието и книгите на Богомилството, проповед и молитва. Събранията свършваха с агапии – вечери на Любовта, дето епископът ломеше хляб и всички пиеха от една чаша вино. Чашата се пазеше в олтаря. С нея се извършваше в тържествените дни литургия. На литургията се преосвещаваше хляб и вино с магични молитви и жестове и се даваше на верни, избрани и свършени. Свършените бяха епископи и апостоли на Богомилството. Те носеха черни раса, малък кръст на гърдите и пръстен от желязо на левия показалец. Те бяха скрити, малко се явяваха. При откриване на събрания верни и избрани искаха благословението им и те го даваха с молитва, нечудо произнесена. Между богомилите бракът не се желаше особено, но не беше никому забранен. Даже имаше женени епископи. Безбрачие се препоръчваше на онзи, който искаше с особена ревност да служи на делото. Както във всяко тайно общество, особените празници бяха магично свързани. Церемониите на вътрешния ритуал бяха установени здраво. Те и сега са отбелязани в малкия ритуал в Малта. По тях не може да се говори. Не може да се говори и по малките и големи мистерии, за което има ясно указание от Симеон Антип и Михаил Унгарец, особено в правилата на архиепископ Богомил.

Осъждаха богомилите, че обвиняват външната църква и наричат духовниците фарисеи; за това, че искат секвестриране на широките земевладения на клириците и премахване на крепостничеството. Богомилите често говореха срещу робството, царската институция и съловните привилегии. Възстанало срещу компрометираната светска и църковна власт, богомилството беше гонено и от двете. Измъчвани, бити, изтезавани, те живееха за „ереста“. Козма вижда в това „тъпо невежество“, както езичниците в Римската империя виждаха страданията на първите мъченици.

Патриарх Данаил се яви при Петър и настоя богомилите да бъдат заловени като явни бунтовници. Петър, слаб и безволев, отказа. Тогава Козма и Данаил отидоха при Сурсувул и му заявиха за заговора, като искаха богомилите да бъдат разпитани настойчиво. На другата нощ, през декември 933 г., Сурсувул затвори в подземните тъмници на Преслав 17 души от най-видните избрани и свършени, посочени от Данаил. Измъчвани, те не разкриха нищо. Заговор

нямаше, но поне учението поиска да узнае патриархът. Те мълчаха. С избодени очи, с гъста мрежа от разпалени гвоздеи по гърба и гърдите, оковани в нагорещени железни дъски, с разтопен метал в ушите, с нарязан от ренде гръб, с извадени с клеци нокти, измряха в занданите на Преславското коварство. Боян не беше там. Обикаляше Кипър, Малта, Краков, Рига. Когато се завърна, те бяха мъртви. В навечерието на този страшен ден, вторият ден на Коледа, същата година, бе затворен и Богомил. В полунощ Боян се върна и поиска да се види със Сурсувул. Сурсувул се изплаши и не излезе. Тогава Боян строши вратата и видя, че Сурсувул разговаря с Данаил ниско. „Умряха ли вече?“ – един страшен глас бе попитал. Уплашен и гледащ с изгубен поглед, патриархът каза: „Умряха, княже.“ – „Накъсове ще бъдеш разкъсан и мръсни кучета ще нахраниш с тялото си за това. Пусни презвитер Еремия!“ – „Но...“ – „Аз искам!“ Богомил бе пуснат. На разсъмване в покоите на Мария бе събран таен съвет. Присъстват Петър, Боян, Сурсувул, Никита Странник, Данаил и двама боляри-богомили – презвитер Антоний и презвитер Лазар. Сурсувул казва с треперлив глас, че е сбъркал, като е мъчил богомилите. Заговор нямало, но причина за държавните нещастия е царица Мария. Царицата трябва да бъде отпратена във Византия, царят желае да остави престола и да приеме схима, а короната може да вземе Боян. Ако Боян не иска, той, Сурсувул може да се възцари, въпреки че времната са такива, че не му е до царуване. Царят настоява пред всички да се съгласят. Този ред е най-добър, той е готов на него – и народът, и болярите да си отдъхнат. Двамата боляри-богомили, белоглави старци, протестираха. Данаил ги обвини в желание за метеж. Тогава Боян каза думи, които са паметни в историята на нашия народ: „Метеж! Тази дума от години чувам да се разнася из дво-

Васил ИВАНОВ Графика

реца. От размътване мътните души се боят. Царю, ти бягаш и оставяш народа на ветри, чакали и стръвни кучета, за да дириш спасение за своята малка душа. Патриарх Данаил, скверна е пътеката ти, отче, недей сквернослови! Кръвта на седемнадесетте светии тежи като страшно бреме на твоята скъдна съвест. През позори, безчинства и съсипни ще те изведе позорът на твоето деяние. Ти Бога поруга и поругана е твоята участ. Една нещастна царица внесе безчинство в Преслав и вие я приехте. Защо я гоните сега? Оставете я да умре спокойно. Не смущавайте дните ѝ със своя и нейния позор. Жена не е съсипала народа до сега, не може и да го съсипе. Вие доведохте Божията казн над тия черни покои и мръсни дворци. Царю, не бягай! Аз няма да оставя подъл византиец да властва в Преслав. Ако Сурсувул иска корона, да не я предлага мене. Той два пъти до днес метежи разпалва и цели дни из царството метежници гони, за да ги убива и да мие ръцете си с кръвта на мъченици. Над пропасти виси народът. Врагове вътре, врагове отвън! Врагове в душите ви са влезли – ето откъде иде метеж подир метеж! Скрити лъжи се трупаха в позорни крепости около вас. Мърша и престъпления надвиснаха и сплетоха дворец и църква. Вие убивате и мъчите, за да забравите мъченията на съвестта. Оставете! Оставете, казвам ви! Нека спи народът в тежкия кошмар на коварната управа, нека сънуват болярите сластни сънища. Умира Мария, агония години ще виси над двора и държавата. България ще погине!... Ти каза, царю: „Ти ще ме разбереш, Бояне!“ – Аз разбрах. Аз отдавна съм разбрал.“

Като каза това, той напусна събранието. След него излязоха Никита, Антоний и Лазар. Четиримата обсъдиха какво трябва да се прави сега, когато държавата убива верните. В двореца останалите продължиха съвета, като извикаха болярите и военачалниците. Сурсувул каза, че Боян е най-опасният богомил и трябва да се наблюдава. Царят възстана срещу това. Заяви, че Боян е прав, а всички те са виновници, но без Бояновата воля той няма да снесе короната.

Във Византия император Константин VII беше богомил, но Роман Лакатин успя да го снесе официално от престола. Константин се подчини. Той продължи срещите си с Боян. Двамата по-малки синове на Роман направиха заговор срещу баща си и го заточиха на о. Протос. Но само след година чрез нов заговор от страна на Боян и болярите-богомили, двамата синове бяха заточени при баща си, а на престола отново се възкачи Константин VII. Николай Мистик стана патриарх, като смени Теофилакт, най-малкият син на Роман; той беше добър атлет, но не и патриарх. Император Константин подкрепяше всички богомилски действия, занимаваше се с наука, проповед и книжовни занятия. Управлението беше в ръцете на жена му

Елена и министрите. Той направи Никита Странник главен магистър, Василий Византиец – главен управител на императорския двор, Светомир Македонец – началник на наемните войски. Това се отрази добре на външното развитие на движението. През 956 г. се покръсти във Византия руската княгиня-регентка Олга със своята свита придворни дами, служители и 44 знатни руски търговци. Кръстникът беше сам Константин. Това стана по инициатива на Петър Осоговски и Симеон Антип, за да могат да работят преди официалната църква да наложи суровите си, сухи форми. Константин VII умря в 959 г., като остави спомен за едно тихо и кротко царуване.

Около 938 г. един монах се беше заселил в една пещера на Лисец планина. Неговото богомилско име е Гоманиил Кратовски, а българската църква го помни като Гавраил Лесновски. При него работят 14 богомилски презвитери, които той изпращаше на проповед из Македония. Пещерата постепенно се превърна в скит, където много послушници и монаси работиха. Народът идваше на поклонение, за да види светиите и чуе тяхната жива проповед. Боян и Богомил често дохождаха. Тук богомилските ученици за пръв път чуха широката легенда за „Победния меч“, който от ръка на ръка е бил предаван, от Вотан още, на седмината избраници. Наистина скитникът носеше златен меч, обсипан с изумруди. Сега меча носи Б... хиерофант на Малта. През 958 г. Боян и Богомил бяха отишли при Кратовски. Боян замина за Византия, а Богомил – на югозапад, където двама богомили-комитопули замисляха заговор. Делото искаше да бъде предотвратен метежа. От манастира те изпратиха 8 души с мисия из Хърватско, Унгария и Галия. Като плод на тази неизвестна мисия се явиха две големи църкви в Марсилия и Будим, исторически известни на запад като Катарство и Албигойство.

При сина на Константин VII, Роман II, положението коренно се измени. Императорът беше разпътен, но способен и много по-енергичен от баща си. През 960 г. той свика своите министри и началници и каза, че не е доволен от реда, който е съществувал и който сега съществува. Предложи на повечето управители, между които богомилите Никита Странник, Василий Византиец, Андроник Тирски (болярин), Аристарх Смирненски (книгохранител) и Бонифаций Ликийски (началник на вътрешната стража) да се оттеглят. Те бяха недоволни и заявиха, че не знаят онези грешки, поради които императорът ги сменя от чин. Като разбра, че с това може да настрои срещу себе си болярите и войската, той се споразумя с патрицията Йосиф Вринг да даде нему фактически управление, ако пресече недоволството. Вринг обеща. Вринг тайно посети боляри, воснона-

чалници и знатни люде, бивши и тогавашни магистри и разбра, че епископите-недоволници принадлежат на няква религиозна секта. Патриарх Теофилакт успя да го увеща, че те замислят да поемат властта и да я предадат на княз Боян, та българската и византийската корони да се слоят. Вринг познаваше Боян и му се видя малко възможно магът да се стреми към корона. Той обаче разказа всичко това на императора и му каза, че ще поеме управлението, ако сам императорът направи безопасни съзаклятниците.

Роман II веднага затвори изброените погоре богомили – на 13 декември 960 г. Той ги разпита, за да узнае какво замислят, но не научи нищо. Изтезавани с нож и огън, те страдаха безропотно. Същата нощ Андроник почина. Други хиляда бяха затворени. На 10 март 961 г. Василий Византиец бе съсечен, когато говореше в една зала на тъмницата с Боян. Боян бе заловен и бит от тъмничарите. Когато го изведоха пред Вринг, пълководецът изруга пазачите, че са извършили това безчинство с Боян без да съобщят и чакат заповед. Боян бе пуснат, но му забраниха да посещава тъмницата. Изведоха Василий пред царя, дето той разкри основите на учението, тъй както то се разкрива пред външни. Това не помогна. Василий беше изгорен още на същия ден във вътрешния двор на палата, в присъствието на патриарх Теофилакт и Роман II. Другите бяха обезглавени същия ден и хвърлени в Босфора.

Иосиф Вринг беше способен управител, но приемаше насилието като сигурно средство за пазене на трона. Още в първите дни на неговото царуване се беше прочул един енергичен стратег – Никифор Фока. Той се е въртял в двора между Боян, Константин VII и другите богомили и уважаваше движението без да принадлежи към него. Той искрено плака за убийството на Василий и богомилите, с които бе добър приятел. Той изказа гласно своето възмущение от позорната система на царя и неговия управител. Когато Вринг го заплаши, той му заяви, че войниците са с него и не се отказват да свалят когото и да било.

Императорът изоставя жена си, влюбен в една гъркиня. Оженва се за нея и патриархът ги венчава. Обаче тя обича Фока. Склонна към политически убийства, тя дава на Роман II, мъжа си, отрова и той умира на 25 г. Фока застава Вринг да напусне управлението и се оженва за Анастасия, наречена Теофана, а от историците – втората Елена.

Фока беше аскетично строг. Това накара ромсите да разберат, че сега метежи не може да има. Той успя да спре насилието. Цели четири години смъртна присъда не бе издавана. Никифор Фока не смени дъсченото си легло за ложето под балдахина и до смъртта си влезе в спалнята на царицата само два пъти. От болярите-

богомили само Никита Странник бе останал жив. По настояване на Боян Вринг го бе пуснал. Фока го назначи за началник на флота. Така подготвен, императорът започна онези победоносни войни, които го прославиха. Но Фока се забрави и поиска да обсеби България, понеже тя не изпълнила договора, който бил сключен между нея и Византия още по времето на Симеон. Чрез Никита Странник Боян му изпраща писмо, с което го напада за недостойни домогвания за власт в чужда земя. Това го ядосало, но той реши, че писмото е писано от Петър, а името на Боян само се използва за тежест. Той пише тогава писмо на Петър, като му заповядва иронично да пази границите на империята от маджари и франки. От полученото смело писмо Фока разбира, че автор и на двете писма е действително Боян. Пратеници видели, че зад теснините на планината Боян го чака с хилядна армия. Цели 12 дена и 17 часа императорът се мъчил в тъмни предчувствия и отведнаж заповядал на войските си да се върнат във Византия.

Царица Мария умира в 963 г. Тогава Петър изпраща като заложници във Византия синовете си Борис и Роман. Боян е във Византия и в писмо живо упреква брат си за тази постъпка. Богомил посещава Боян във Византия и му съобщава, че комитопулите Давид и Аарон настоятелно искат да отделят западна България под своя власт. Богомил им напомня, че домогване до власт е недопустимо за богомили и понеже те настояват, ги отлъчва завинаги от богомилската църква. В това време се връщат изпратените в Унгария, Италия, Галия и островите ученици и съобщават за живия подем на учението там. През 963 г. вдигнаха въстание горните комитопули Давид, Мойсей, Аарон, Самуил и много български областни управители предадоха войските си на тях, защото наследникът Роман бе скопец. От документи се вижда, че към 994 г. в България вече е царувал Самуил – зъл, жесток и несправедлив.

Никифор Фока сключва съюз с руския велик княз Светослав срещу България. Той изпраща и злато като подкуп. Обещава им богата плячка. Когато Никита Странник научава това нещо от Боян, който по това време работи във Византия, Никита рязко протестира пред Фока, като го нарича варварин и изменник на правдата. Разгневен, Фока го съсича още тогава с ножа си. Това става на 12 декември 967г. През февруари русите минават Дунава. Започват нечуждани зверства спрямо населението. Войската, която Петър изпраща, е разбита и се оттегля в доростолската крепост. Като научава това, Петър получава удар. Петър Осоговски, уловен при Доростол, беше мъкнат, вързан за краката, и полумъртъв довлечен до военния стан. Там той нарече Светослав „див звяр“ и беше изгорен на 14 октомври 968 г. Един от най-важните градове, които русите превзеха, беше Пресла-

вещ на Дунава, срещу благиестия остров Балта. Градът беше богомилски център. Там бяха изгорени 62 богомилски презвитери и 108 верни, защото бяха недоволни от обноските на русите и отказваха да влязат в оковите на пленници, когато ругаят тяхната вяра и учение. Това става на 7 септември 968 г. През това време Шишман, бащата на Самуил, води преговори със Светослав, за да запази скоросъздаденото си отцепено царство. Никифор обаче разбира, че е по-добре да има за съсед един слаб Петър, отколкото варварин като Светослав и той предлага на България мир. Дава пир в чест на Боян във Византия. Негодуванието обаче срещу Петър вътре в страната се засилва. На 30 януари 969 г. Петър умира от втори апоплектичен удар.

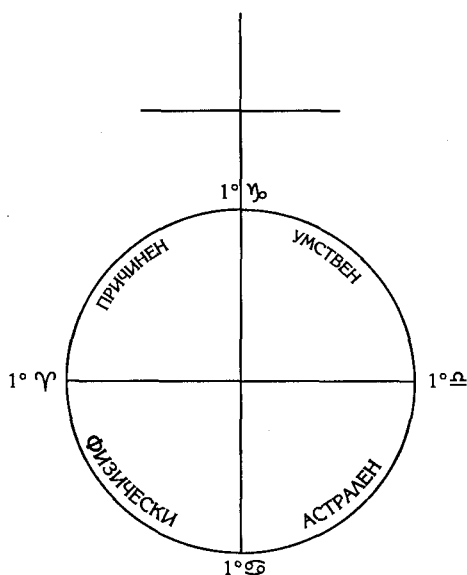
Никифор се боеше от Боян, почиташе го за страшната му праведност и титанична воля, и не можеше да допусне да го убият. На 16 януари 969 г. почина в своя манастир Гавраил Лесновски. Годината на страшните събития бе дошла. Тримата архиепископи на богомилството трябваше да изчезнат един по един. В Преслав царуваше Борис II, Петров син, и Сурсувул, стар вече, стигна годините на пълновластен регент. Той помнеше кой го беше оскърбил и кого трябва да наказва. През януари се бяха събрали в манастира на Лисец планина главните епископи на движението. Уговорено бе преди да се разотидат да се съберат в манастира „Св. Параскева“. Сурсувул знаеше за враждата между Шишман и Борис II и понеже комитопулите бяха някога богомили, изказа пред царя съмнение, че богомилите са причина за отцепването на половината България. Сега в манастира „Св. Параскева“ те се събират да замислят нов бунт, който ще му коства живота. Борис II не желаше нови усложнения и даде пълна власт на Сурсувул. Манастирът бе обграден и богомилите – уловени. Но от епископите на църквата имаше само двама – Михаил Унгарец и Теодор Преславски. На 9 май 969 г. беше разсечен на късове Михаил Унгарец, а на 27 май 969 г. беше изгорен Теодор Преславски в двора на манастира „Св. Параскева“. Гонението почна. Богомилите бяха гонени, затваряни, убивани. Даже секретната история на движението не е записала нито имена, нито дати, свързани с тези отвратителни масови убийства. Знае се само, че на 16 март същата година е бил изгорен Светомир Македонец заедно с 12 негови презвитери и 93 верни. На 19 септември 969 г. е съсечен Хамерон Дубровнишки с 19 презвитери, които са изгорени и 74 верни, задушени в тъмницата с пбри от запален сулфур, а 183 оглашени са умрели от изтезанията. На 10 декември 969 г. Йоан Цимисхий, способен византийски стратег, се възползва от Теофана, която му беше обещала любов и закрила, ако завземе престола. С нейна помощ Цимисхий, заедно с храбрия пълководец Бурца и 17 души от стражата, влязоха в спалнята на Никифор

Фока и го умъртвиха. Цимисхий стана император. Под давление на патриарха Теофилакт, той почна да подозира Боян в престъпни домогвания до короната. Болярите настояваха пред Цимисхий, че Боян е водач на общество политическо, а не религиозно, и че чака деня, когато ще може с един замах да обедини във Византия под своята ръка на цар гербовете на Византия, Източна и Западна България, Унгария, Италия и островите, защото той има свои властни ученици из всички тези земи. Още повече, Боян бе говорил за власт над империя с още по-широки граници. В една бурна нощ, на 17 февруари 970 г. Боян влезе в покоите на Цимисхий и разговаря цяла нощ с него по разни въпроси, а после отиде в стаята си. Призори влязоха двама монаси с ножове. Боян се събуди, облече си расото, сложи си пинакидата и заяви, че царят, храбрият Цимисхий, е един страхливец, щом не го е убил, додето са били заедно в присъствието на болярите и както е приличало да умре оня, чийто баща (Симеон) е карал позорно да треперят ред императори на ромеите. Монасите го изгледаха несмело и попитаха с какво могат да му бъдат полезни. Боян им даде своя пръстен, за да го предадат на Богомил. Те не искаха да носят върху себе си кръвта на един праведник. Излязоха мълчаливо и заявиха на царя, че не могат. На разсъмване влезе палач-нубиец с копrieno вълже. Симеон Антип предава, че Боян попитал: „Защо е този излишен разкош? – Защото княз не се убива като роб. – Защо не ме убиеш с нож? – Защото в страната на моето отечество с нож убиват осъдените. С вълже задушаваме тези, които почитаме и щадим. Казаха ми, че трябва да убия сина на Симеон. Аз съм държал коня на баща ти преди години. Ти си храбър. Нека изпълним волята на царя!“ Когато се разсъмна добре, един труп, свързан с черно расо, бе хвърлен в Босфора. След пет дена Богомил получи пръстена и разбра. Пръстенът бе занесен на Богомил в тъмницата, дето беше затворен с 400 души верни. А след месец бе затворен в манастира „Св. Параскева“ и последният от епископите на Богомилството – Симеон Антип. На 25 януари 971 беше изгорен на големия Преславски площад пред целия народ Богомил, а преди него бяха посечени затворените богомили. Един остана само – Симеон Антип, защото знаеха, че той пази всички богомилски книги. Повече от година го мъчиха. Сложиха го на горещи въглени, отрязаха му езика, наляха в носа му разтопено желязо. На 17 ноември 972 г. и той беше изгорен на същия дъбов кастьор, на който изгориха архиепископ Богомил.

Сега, десет века след ония велики години, когато е отгльхнала последната стъпка на последния богомил, спомням си ония думи, с които Симеон Антипа свършва своята „История“: „И някой от бъдещите ще върви върху руините и ще търси скъпи съкровища.“

ДВЕТЕ ОСИ

Георги Стойчев

Пред нас е астрологичният символ на Земята. Този знак е не само просто неин пиктограмен образ, но и носител на основната ѝ характеристика като форма, духовна същност и проява. Знакът представлява сфера, в която са очертани двата диаметъра - вертикалният и хоризонталният, с ъгъл помежду си 90°. Този ъгъл е дисхармоничен и напруга сферата. Кръстът върху нея и кръстът вътре в нея показват, че земният живот без противоречия е невъзможен и че смисълът на земното съществуване е в разрешаване на тези противоречия вътре в човека и в света около него. В личен план двете оси представят двата вида енергия, която изпълва живота на всяка човешка личност. Вертикалната ос е свързана със силите (енергиите), които протичат между свръхсъзнанието и подсъзнанието, между духа и душата, а хоризонталната ос е свързана със силите (енергиите), които работят в съзнанието и самосъзнанието, силите на сърцето и ума. Двете оси можем кратко да определим като оси на душата и на личността. Във физическото тяло на човека те се проектират в двете полукълба на мозъка и във всички двойни органи: бели дробове, бъбреци, очи, уши, ръце, крака и т. н.

Лявото полукълбо на мозъка е свързано с хоризонталната ос, а дясното полукълбо – с вертикалната. Чрез двете полукълба на мозъка човек направлява дейността на своето тяло, като дясното полукълбо управлява лявата страна, а лявото управлява дясната. Понеже мозъчните центрове, разположени в дясното полукълбо, функционират слабо, смята се, че лявата страна на тялото е под влияние на минусовата енергия – женския принцип. Обратно, мозъчните центрове, разположени в лявото полукълбо, са активни, затова дясната страна се приема, че е проводник на енергията със знак „плюс“ – мъжкия принцип. В настоящия момент повечето хора пишат с дясна ръка, тръгват винаги с десния крак. Левичарите са малко, въпреки че се забелязва непрекъснато увеличаване на техния брой. Въпросите за вида енергия, свързана с частите на тялото или с определени части на земната кора, се изучават от специална наука – геомантия. Един пример. Според изследванията на тази наука реките имат неутрална, балансираща функция. Водата не е каква да е течност, а е един от най-добрите природни носители на информация. Докато водата в реката действа неутрализиращо, двата ѝ бряга са носители на поляриността: + и -. Затова функцията на сградите от двете ѝ страни е различна. Всички институти на властта и бизнеса се намират обикновено на десния бряг, а всички сгради, свързани с духовната дейност и всички демократични институции се намират на левия бряг. От гледище на окултната наука, умственият свят се намира горе вляво, на Земята управлява дясната страна, а причинният свят – горе в дясно, на Земята управлява лявата страна (примера с реката). Причинният и умственият свят са небето за човека. В умствения свят функционира обективната мисъл, а в причинния свят функционира висшият ум, абстрактната мисъл. Цялата дейност на лявото полукълбо е ориентирана към физическия свят: материално благополучие, имотно състояние, служебно положение, дом, семейство, т. е. към всичко, което дава възможност на личността да бъде значима и известна в

очите на обществото. Дясното полукулбо работи изцяло в духовната сфера. Духовната сфера има едно основно качество, което я отличава от сферата на лявото полукулбо – творчеството. Чрез дясното полукулбо на мозъка човек би могъл да пресътвори своя вътрешен свят. Ако той работи активно със силите на вертикалната ос (дясното полукулбо на мозъка), човешката личност (лявото полукулбо) постепенно ще започне да отстъпва. Тази дълбинна трансформация ще смени посоката на мисълта, на чувствата и постъпките. Основа и сила на творческия процес е въображението. Във въображението се раждат образите и картините на бъдещия живот. Новите по-висши стремежи на душата обхващат все по-често все по-големи части от съзнанието, така новата представа постепенно се материализира.

Светът на лявото полукулбо (хоризонтална ос) е фрагментарен. Човек се опитва да бъде по-добър актьор на сцената, където в светлината на прожекторите всеки жест или мимика, всяка проронена сълза предизвикват аплодисменти в екзалтираната публика. Това храни човешкото тщеславие и гордост. Човекът от бутафорната сцена е цар или просяк, благородник или престъпник – той се движи в полюсите на живота. Съзнанието му често прекъсва своята връзка с безсмъртната душа, с Божествената същност, с човешкия дух или висшето себе. Това е театър.

Светът на дясното полукулбо на мозъка (вертикалната ос) не е театър, а драма. Актьори са умът и сърцето, а сцената е душата. Тук човек изпълнява своята собствена роля. Прожекторите са загасени, фракът лежи в гардероба, публика няма. Това е драмата на двете оси. Ето как Учителят представя тази драма: „Личността на човека е свързана с живота на плътта, а Божественото – с живота на Духа. Когато Духът вземе първо място в човека, плътта остава на последно. Вземе ли плътта първо място в човека, Духът отстъпва. Дето Духът живее, плътта умира; дето плътта живее, Духът умира. Защо? – Храната им не е еднаква. Тези два живота създават борбите и противоречията. Човек ще се справи с противоречията само когато животът на плътта се подчини на живота на Духа, т. е. когато личността се подчини на Божественото начало в човека.“

Възможностите на съзнанието по посока на вертикалната ос са огромни. В книгата си „Квантово лечение“ д-р Дийпак Чопра пише: „Физиците смятат, че сетивата ни улавят под една милиардна част от енергийните вълни и частици, които ни заобикалят. Самият видим свят днес се смята за

микроскопична версия на първоначалното творение, остатък от една много по-широка реалност, изчезнала някога, преди началото на времето, намалявайки първоначалните си десет измерения до известните ни сега четири. (Извинявам се за парадоксалния израз „преди началото на времето“, но няма друг начин да се обяснят на обикновен човешки език събитията преди Големия Взрив.) В момента на сътворението нашата Вселена е била изпълнена с милиард пъти повече енергия, отколкото днес наблюдаваме с радиотелескопите. Остатъкът бил погълнат от същото това поле, в което са изчезнали споменатите шест измерения. Теоретичната физика е съгласна, че изгубените измерения и невидимите енергийни полета всъщност никъде не са отишли. Само са потънали в „сън“ в първоначалното поле. Трансценденталното ниво на съзнание е достъпно навсякъде. Вие няма нужда да ходите на някакво специално място, за да го намерите. То се нуждае само от „събуждане“.

В случая „сън“ означава нашата земна гледна точка, защото Христос казва: „Отец ми работи и аз работя.“ Този скрит от човешкия поглед свят е изключително активен, но понеже честотите, на които вибрира, са толкова интензивни, със стойности, близки до нула, той изглежда като заспал. Окултната наука също говори за оттеглили се след началния творчески импулс йерархии. За да възприеме човек тази извънсетивна действителност, необходимо е да подготви своя организъм, своя мозък, да промени структурата и естеството на неговата материя, да развие съответните центрове. Само тогава интензивните вибрации на този свят, преминавайки през човешкото тяло, няма да го разрушат. Учителят казва: „Без филтриране не биха ви пуснали в школата на природата, защото онези разумни сили, с които ще влезете в контакт, са чисти. Ако вие сте нечисти, те ще произведат във вашите мозъци толкова силна реакция, вследствие на което ще се явят неразположения, заболявания, ще станете песимисти.“ Изчистването е свързано с потъване дълбоко в света на вертикалната ос. На чертежа вертикалната ос свързва горе 1° на знака Козирог ♄ и долу 1° на знака Рак ♋. Знакът Козирог се управлява от планетата Сатурн, а знакът Рак - от Луната. Кои е Сатурн? В гръцката митология той е титанът Кронос (Времето), който по молба на майка си Гея (Земята), свалил баща си Уран (Небето) и се възкачил на неговия престол. Сатурн хроникира всички събития от този момент до сега. Съхранява в паметта миналото на света и човека. Той е строг и тъжен. Християните го възприемат като лошата съдба, която дебне, източните наро-

ди го наричат карма, а той стои в подножието на небето като истински бог на справедливостта. Коя е Луната? – Човешката душа. За душата има само един път – нагоре, където тя ще достигне дома на своята Майка – Любовта, скрила любящия си поглед зад върховната справедливост на стария Сатурн. Луната също добре помни своето минало. Нейната памет не е по-слаба от тази на Сатурн, но тя се намира долу, в трудната гъста материя, където светлината е слаба. Загачата на вертикалната ос е пълно изчистване, ликвидирание на кармата. Луната има добри възможности, защото нейният елемент е среброто, а среброто чисти. Вертикалната ос означава: познаване на себе си, ликвидирание на старото в себе си, изграждане на своя нов образ, реализация на новия образ.

Хоризонталната ос свързва 1° на знака Овен ♈ и 1° на знака Везни ♎. Тази основна линия разделя кръга на две половини: горна – Небето и долна – Земята. Знакът Овен управлява главата на човека, а знакът Везни е първият знак в света на мисълта, чрез който мислите се обективизират в определени образи и мисъл-форми. Линията Овен – Везни е финият екран, който отделя двата свята – Небето и Земята. За да видим върху екрана образа на горния свят, светлината на мисълта трябва да се увеличи. В резултат двете оси: вертикалната – на душата и чистотата, и хоризонталната – на мисълта и светлината, ще започнат да се движат и колелото на живота ще се завърти. Мисълта е посредникът, Великият медиатор, връзката между света на Духа и света на материята. Тя има еднакви възможности за проява както горе, така и долу, както на Небето, така и на Земята. Светът на мисълта в човека е млад, от времето на Атлантската епоха, докато чувството има по-дълга история. Чувствата трудно се овладяват, защото, като водата, нямат форма, но човек има изработен рефлекс, известна опитност за работа с тях. Учителят казва: „Не се занимавайте със сърцето си. Дайте сърцата си на разположение на Бога, той да се занимава с тях. Само Бог може да чисти човешките сърца. Ако искате работа, занимавайте се с умовете си.“ В младия свят на мисълта човекът е почти безпомощен. Защо окултното обучение е насочено преди всичко към мисълта и човешкия мозък? Чрез мисълта чувствата и проявите придобиват определена форма, а всичко, което има форма, може да се моделира. Методите, които са използвали окултните школи за овладяване на човешките чувства и мисли, са: музика, танц, гимнастически упражнения, концентрация, медитация, съзерцание, молитва и техники за изчистване (правилно хранене,

дълбоко дишане и други). Учителят казва: „За всички ученици, от всички времена и епохи, от всички народи и племена, правилата за работа в окултната школа са едни и същи, с нищо не са се изменили и никога няма да се изменят.“ Чрез системни и продължителни упражнения мисълта ще се научи да прониква все по-дълбоко, да се концентрира все по-мощно, да се слива все по-пълно със съзерцателния образ; тогава картините и идеите, които са изпълвали въображението, ще се превърнат в образци на поведение, в дълбоко осъзнато верую. Медитацията е способност на съзнанието да се потопи дълбоко в света на душата, но тя може да се насочи и към физическото тяло. Така човек на всички полета би могъл да се освободи от своята карма.

Драмата на двете оси символично е представена от богомилския епископ Камерун Дубровнишки в книгата „Енигми за чашата“: „Тарквиний пита Сибила: Как ще уловиш змията? – Змията яде опашката си, върти се в кръг. Ти я пази от централната точка, от средното място. - Как ще я видиш у себе си? – Трябва да я целунеш между веждите, да я погълнеш, разтопиш, разтвориш в кръвта си и да я чакаш 7 дни докато кипне и почне сражението на квасната кръвна смес. – Как познаваш това време? – Сместа става тъмнозелена и постепенно преминава в златното вещество.“ Тази образна реч дава чудесен материал за концентрация и медитация. Сигурно нашата вътрешна Сибила ще ни разкрие тайната на пътя към златното вещество.

При съзерцанието съзнанието достига пълно сливане с образа или с картината на съзерцанието. Тогава всички прегради между световите падат и душата се издига високо, сливайки се със света на изчезналите измерения, с Духа. Древната ведическа традиция ни е завещала една чудесна аналогия: „Мислете се като морски вълни. Вълните, издигайки се и разбивайки се, виждат единствено собственото си движение и казват: „Аз съм вълна.“ Но по-великата истина, която те не съзнават, е: „Аз съм море.“ Между вълната и морето разлика няма, независимо какво мисли вълната. Когато една вълна се смири, тя на мига познава своя вечен морски свят – безкраен, тих и неизменен.“

Дълбоко долу по вертикала ще медитираме, високо горе по вертикала ще съзерцаваме змията, която яде опашката си и вълната, която утихва, приютена от безкрайната водна шир.

„Когато човешкият и Божественият принцип се съединят в едно, ражда се нещо красиво“, казва Учителят.

„ЛАЗАРЕ, ИЗЛЕЗ ВЪН!“

„Да уга да го събудя.“ Кого е събудил Христос? – Лазара. Това е станало преди 2000 години. Обаче и днес, 2000 хиляди години след Христа, хората още спят. Когато се говори за Истината, хората още не могат да я разберат, не искат да я приемат, докато не се убедят напълно дали е съгласна със сегашните религии, със сегашния строй на държавите, със сегашните научни теории и т. н. Когато природата или Бог говори на човека, той не взема пред вид ничие мнение: нито на държавата, нито на обществата, нито на учените хора. Когато Истината се извява, тя не взема пред вид мнението на хората.

Христос казва: „Да уга да го събудя.“ Кой човек може да ви събуди? Който ви обича.

Марта, Мария и Лазар представляват ума, сърцето и волята на човека. Тези три принципа, съединени в едно, представляват човека. Следователно, когато умът, сърцето и волята на човека работят едновременно, той може да бъде събуден. Когато се казва, че Христос отиде да събуди Лазара, има се пред вид съвършения човек. Само съвършеният човек може да събужда заспалите.

От примера със събуждането на Лазара виждаме, че всеки човек трябва вътрешно да се събуди. Това събуждане трябва да стане тихо, незабелязано, да не произведе никаква вътреш-

на тревога в човека. Събуди ли се веднъж, в каквото положение и да е, на каквато и работа да е, човек всякога ще се проявява като отличен работник.

„Да уга да го събудя.“ Това събуждане се отнася не само до Лазара, но до всички души. Днес всички хора живеят в изключителна епоха, която ще се ознаменува с пробуждане на човешката душа. Това пробуждане няма да стане нито в горите, нито в манастирите, както някога е било, но при условие да служи човек на Бога в Дух и Истина.

Събуждането не става само веднъж. Събуждането е непрекъснат процес. Ако не всеки час, поне всеки ден човек трябва да се събужда. Има хора, които трябва много пъти да ги събуждат, за да се събудят. Ако при десетократно събуждане не се събудят, оставят ги да спят колкото

Гравюра на дърво

Юлиус фон Кароасфелд

искат. Христос отива при всички души да ги събуди. При някои Христос иде за пръв път, при други – за втори път, при трети – за трети път. Най-опасното събуждане е, когато Христос дойде за четвърти път. Мине ли четвъртото събуждане, по-нататък работите се нареждат добре.

Пожелайте и вие да дойде Исус при вас да събуди вашия заспал Лазар. Когато правите добро на някого, вие събуждате този човек. Тогава ще дойде някой при вас и ще каже, както Мария каза на Исуса: „Господи, смърди вече, защото е четиридневен.“ И четиридневен да е, дигнете камъка от гроба му и с висок глас извикайте: „Лазаре, излез вън!“ Правете добро на ближните си, събуждайте ги, не се колебайте.

Христос каза на Лазара: „Лазаре, излез вън!“ След това Той застана пред гроба и следеше какво ще направи Лазар. Трябваше ли Лазар да чака да дойдат хора, да го дигнат за ръцете и краката и така да го изнесат вън? Ако очакваше на хората, Лазар и до днес щеше да си лежи в гроба. Правило е: всеки сам да се стреми да постигне своите копнежи и идеали. Сега и вие се намирате при неблагоприятни условия в живота и Христос казва: „Излезте вън!“ Трябва ли, след като чувате тези думи, да кажете: Господи, извади ме от гроба, извади ме от неблагоприятните условия на моя живот. Кой извади Лазара от гроба? Той сам излезе. Значи други ще ви поставят в мъчнотии, а вие сами ще трябва да излезете от тях. Ако очаквате на онзи, който ви е поставил в мъчнотии, той сам да дойде и да ви извади от тях, дълго време ще чакате. Чуате ли гласа на Христа, Който ви казва да излезете вън, веднага излезте, момент не губете след Неговите думи.

„Лазаре, излез вън!“ Когато Лазар чу Христовите думи, той веднага отговори: „Чувам, Господи!“ Христос продължи по-нататък: „Махнете превръзките му!“ Това значи: Освободете го от мъчнотиите на живота! И тъй, първо човек трябва да повярва в себе си, в гласа, който от вътре му говори.

Лазар трябваше да се освободи от всички връзки, от всички недъзи и заблуждения – да излезе вън. Следователно, докато не се освободите от всички суеверия, от всички научни и религиозни заблуждения, вие не можете да излезете от гроба. За вас е важно да се освободите от своите лоши черти и да чуете вътрешния глас, който ви казва: „Излез вън!“

Лазар мина през четвъртото посвещение, след което беше абсолютно готов да се подчини на Божествения глас. Ако не беше се подчинил на този глас, Лазар и досега щеше да лежи в гроба. Днес Христос стои пред вашите гробове и казва: „Излезте вън!“ Този въпрос стои пред вас и вие сами трябва да го решите. Ако питате този-онзи какво трябва да правите, да излезете, или не, вие ще останете в гроба, ще пропуснете благоприятните моменти в живота. Когато чу гласа на Христа, Лазар на заплата защо трябва да излезе, как да излезе и т. н. Той разбра смисъла на тези думи и веднага излезе от гроба. Това е човекът на четвъртото посвещение.

За някои Христос е дошъл вече и хлопа на вратата на техния гроб. За други още много време ще мине, докато дойде да хлопа на гроба им. Това зависи от степента на тяхното развитие. Който е чул гласа на Христа, той е вече вън от гроба. Един ден, когато човек чуе гласа на Божественото в себе си, той ще излезе вън и ще придобие живота, както Лазар го придоби. Ако при днешните трудни условия, ако при днешната криза, която минават, хората чуват гласа на Бога и излязат вън, те ще се освободят от всички терзания и смущения.

„Лазаре, излез вън!“ Сега и на вас казвам: Като ви турят в гроба, при големите мъчнотии, при неразрешените задачи, кажете си: „Ще дойде Христос и при мене, и ще ми каже, като на Лазара: „Излез вън!“ В това сега силата на хората с високо съзнание.

*Подбрано от беседи
на Учителя Бейнса Дуно*

ВЪЗДУХЪТ

Учителя

Въздухът е склад на Божествените енергии. Той е най-големият склад, в който животът събира енергиите си.

Казвам: Въздухът е носител на Божествените мисли, които първо преминават през дихателната система, дето се преработват, трансформират се и оттам чрез кръвта отиват в мозъка. Значи човек не може да възприема Божествените мисли направо чрез мозъка. Въздуха е главният носител на мисли. Ако при сегашните условия на живота се отнеме въздуха, човек не би могъл да възприеме никаква мисъл. В този смисъл, свещенно нещо е дишането. Ето защо човек трябва да диша правилно, да възприема божествените мисли от въздуха и да ги предава после на мозъка.

Във въздуха има един елемент на безсмъртие. Този елемент всъщност идва от Слънцето. Хората имат знания учат но не могат да извлекат еликсира, той минава през тях и не остава в тях. От въздуха можеш да си вземеш всичко, каквото ти е нужно, стига да знаеш как. Във въздуха има и калций, има и масло, и какво ли не.

Въздухът е носител на живота и ние дишаме по единствената причина да можем да възприемем живота, уханието на Бога да остане в нас. И дотолкова, доколкото остане, то се разпространява по цялото тяло.

Жизнената сила, праната, която е във въздуха, тя лекува. Има една сила, която е между любовта и живота – това е праната. Праната обновява мисълта. Когато дишате, мислете, че през всяка клетка всмуквате прана. Чрез концентрация на мисълта може да се леку-

ВЪЗДУХЪТ, м. б. , платно, 30/40

Нели ЦЕНОВА

Най-важният елемент, с който трябва да се занимаваме при сегашните условия на живота, е въздухът. Всеки човек, който иска да се повдигне, да придобие силна мисъл, да стане мощен в себе си за да преодолява всички мъчности, той непременно трябва да разбира законите, на които се подчинява въздухът.

вате от каквато и да е болест. Като концентрирате мисълта си, може да се предпазите от нещастие, което идва към вас. Нещастие то се движи като снаряд, вие може да се отдалечите само с 3-4 пръста от пътя му и снарядът ще си мине без да ви докосне.

Има една прана, която се усвоява през лявата ноздра и друга, която се усвоява през дясната. През лявата ноздра се приема магнетичното течение, което има връзка със слънчевия възел и се нарича слънчево тече-

ние. През дясната ноздра се приема електрическото течение, което има връзка с главния мозък и се нарича лунно течение. Когато искаме да развиваме повече ума, приемаме въздуха през дясната ноздра и го изпускаме през лявата. А когато искаме да развием повече сърцето, приемаме с лявата ноздра и издишваме спрез дясната. Когато сменяме дишането ту през лявата ноздра, ту през дясната, уравновесяваме двете течения, също така електричеството и магнетизма.

Материалите, с които мозъкът си служи, са от висша, фина материя. Вие не можете да измените дишането си, ако не измените мисълта, и обратно. Дишането е първото условие, което придава на човека известни добродетели. Дишането е мярка за определената степен на човешкото развитие. Казано е в Писанието: „И вдъхна в ноздрите му дихание на живот, и стана човек жива гуша.“ Значи Бог вкара гушата на човека през носа му и направи от него жива гуша. В преносен смисъл гушата е в гърдите му, в дихателната система. Затова казваме, че слънчевият възел е седалище на гушата.

Правилното дишане не зависи от количеството на приетия въздух, а от времето на задържането му. Ако човек иска да знае колко е силата му, нека проследи по часовник продължителността на задържане на въздуха. Някои адепти са дошли до положение да го задържат до половин или един час. Колкото по-дълго можете да го задържате, толкова по-далеч можете да отидете на разходка извън Земята. Ще дойде ден, когато човек ще диша не само чрез дробовете, но чрез цялото тяло. Всички клетки ще приемат въздуха отвън, ще задържат нечистотите в себе си и ще отправят към дробовете съвършено чист въздух. За човека непостижими неща няма да има.

Въздухът е носител на електричество и магнетизъм, тази енергия минава през носа и обновява нервната система. Добро разположение човек може да изкара от въздуха. Чрез въздуха може да застави мозъкът да мисли правилно, сърцето да работи правилно, стомахът да работи нормално. Боли те нещо защото не мислиш правилно. С поетия въздух в човека влизат през носа Божествени мисли.

Божието благословение през горната част на мозъка слиза перпендикулярно към физическия му мозък, после минава през носа, откъдето излиза навън. Едно вдишване, задържане и издишване се равнява на едно упражнение, затова ви препоръчвам сутрин, на обяд и вечер да правите поне по шест дихателни упражнения, съсредоточено, спокойно.

При всеки човек се намира едно разумно същество, което чака да вземе въздуха, който този човек издишва. Този въздух струва скъпо. Той се нарича умствен тор. Невидимият свят тори нивите си с него. Това е в преносен смисъл. Като знаете това, при всяко вдишване и издишване трябва да помислите нещо разумно и красиво. Ако дишате по този начин, вие всякога ще бъдете здрави.

Когато дишаш, мисли за Любовта, когато издишваш, мисли за Божията Любов. Три канала има гръбначният стълб. Два канала са отворени, през които хората дишат – го-

ре в големия мозък и в симпатичната нервна система, а третият, каналът на Истината у съвременните хора е затворен – Всичкото зло е там. Ако този канал, който е в средата, се отвори, въздухът свободно ще влиза в мозъка, оттам ще минават и другите две течения, ще минават в предната част на челото и в горната част на главата, тогава човек ще придобива космическото съзнание, ще придобие съвсем друг изглед, съвсем друга сила. Понеже сега само двата канала са отворени, а най-важният е запушен, човек, макар и велик в много отношения, е жалък и безпомощен. Единият канал у жените е по-развит, а другият – у мъжете. Третият канал децата ще развият, новото, което се ражда, това са нашите деца.

Ще ви дам един метод за дишане: приемете въздуха, задържете го около 20 секунди и си кажете през това време: „Господи, заради голямото благо, което ми даваш, аз съм готов да изпълня Твоята воля.“ Тези думи излизат чрез въздуха, отиват в пространството и се хроникират. Също и това, което си приел от въздуха, се нагажда много добре в организма. И съществата от другия свят, като ви слушат, и те ще възприемат тази формула, която за тях е едно благо. Едновременно с вас и те ще приемат благо от въздуха. Не само един път тези думи ще изговаряте, а колкото пъти правите дихателни упражнения през деня. С дишането, придружено с формули, може да се освободите от всякакви тягостни състояния.

Елементите на въздуха

Азотът, който регулира силите на мисълта и живота, регулира и всички други елементи. Азотът е инертен, крайно консервативен, такъв е и характерът на тези, които го имат в повече.

Ако у вас преобладава въглеродът, вие ще имате ламтеж към материални блага, към трупане във всяко отношение. Благоутробието ще се развие, а това са отлагания, които носят реди болести. Въглеродът играе солидна роля в живота, отличава се със своята тежест.

Хора, в които преобладава кислородът, са много деятелни, активни, валят нож където трябва и където не трябва.

Хора, в които преобладава водородът, са подвижни, леки, мислят, че всичко е постижимо.

Дихателни упражнения от Учителя

От каквато и болест да страдате, търсете помощ в дълбокото дишане. Няма болест, която да не може да се лекува чрез дишане. Дългият живот зависи от дълбокото и правилно дишане. Дишането пък зависи от правилното мислене и чувстване. Дишайте дълбоко и мислете, че Божието благословение иде върху човека чрез въздуха.

Колкото повече човек задържа въздух в дробовете си, толкова повече енергия приема от него. Като диша така и нечистият въздух няма да му вреди толкова, защото по-малко въздух ще поеме, а с това и по-малко прах и нечистотии. Когато броят на вдишванията намалява, животът се удължава, и обратно. Дишайте с радост и любов, с лице засмяно, изправени, гръбнакът да образува успоредна линия с правата, която съединява центъра на Слънцето с центъра на Земята. Гърдите напред, изпъчени, а не хлътнали навътре. Като дишате правилно, вие се свързвате с ритъма на Природата и се укрепвате по дух и тяло.

Упражнение:

Двете ръце се простират настрана, хоризонтално, с отворени длани, обърнати нагоре.

Вдишване – бавно се вдишва въздух и същевременно се свиват пръстите, при което палецът се поставя върху средния пръст и показалеца.

През това време се мисли, че заедно с въздуха се възприема и Божията любов. Тя прониква във въздуха и във всичко, понеже Бог прониква във всичко, а Бог е любов.

Задържане на въздуха – колкото се може повече време.

През време на задържането на въздуха бавно прибираме (към тялото) двете ръце, които са със свити пръсти и ги поставяме до гърдите.

През това време мислим, че усвояваме любовта, тя прониква в цялата ни природа.

Издишване – постепенно протягаме ръцете си встрани хоризонтално и когато съвсем ги протегнем, бавно изправяме пръстите на ръцете. *През това време издишваме въздуха и мислим, че изпращаме в света светлина, която излиза от нашата любов.*

★

Формули, които могат да се казват при поемане, задържане и изпускане на въздуха:

Поемане: „Благодаря ти, Господи, за Божественния живот, който си вложил във въздуха, и който приемам заедно с въздуха.“

Задържане: „Този Божествен живот, който приемам с въздуха, прониква във всичките ми клетки и навсякъде дава сила, живот и здраве.“

Издишване: „Този Божествен живот ме укрепва и аз го проявявам навън чрез своята дейност.“

(Под Божествен живот се разбира праната. Живо ще си представите праната как сълзи от клетка в клетка, от орган в орган и отива навсякъде.)

★

Вдишване: „Да се прослави името Божие в мен.“

Задържане: „Да се възвори Царството Божие и Неговата правда в мен“

Издишване: „Да бъде Волята Божия.“

★

Вдишване: Господи, благодаря Ти, че идваш в мен.“

Задържане: „Господи, благодаря Ти, че си с мен.“

Издишване: „Господи, благодаря Ти, че си оставил своето благословение в мен.“

★

Упражнение:

Ще поемете въздух през лявата ноздра. В това време дясната ще бъде затворена. При поемане на въздуха мислено ще произнасяте формулата: „Само Божията любов е любов.“ Като задържите въздуха известно време, ще отворите дясната ноздра и бавно ще изпускате въздуха навън, като произнасяте същата формула. В това време лявата ноздра ще бъде затворена. Правете упражнението 3 пъти на ден: сутрин, обед и вечер, когато имате разположение и време. При всяко упражнение ще правите 3 или 10 пъти вдишвания и издишвания.

ВЪЗДУХА И ВЯТЪРА

медитация

Импулсът бе в Началото.
Началото бе Духът.
Въздухът донесе живота.
Бог вдъхна в ноздрите на човека
и човекът стана жива гуша.
Въздухът донесе Топлината.
Топлината ни научи да обичаме.
Въздухът носи Мисълта.
Който гиша – мисли.
Който мисли – люби.
Който гиша съзнателно – благодари.
Въздухът носи Светлината.
Светлината донесе Мъдростта на Простора.
Светлината свети в Тъмнината
и Тъмнината я не обзе.
Мъдростта свети в душата
и скръбта я не обзе.
Мъдростта пребъдва в мисълта.
Мисълта научи знанието.
Мъдростта гори в сърцето.
Виделината разкри тайната.

Повя вятър.
Вятърът вее където си ще.
Донесе от краищата на Земята
безброй истини.
Донесе от центъра на Всемира
светла мечта.
Тялото се превърна в струна.

Струната запя:
Вее вятърът,
Свири вятърът,
Вие вятърът.
Вее вятърът,

Пее вятърът,
Гали вятърът.
Шибя вятърът,
Брули вятърът,
Стене вятърът.
Вее вятърът,
Пее вятърът,
Гали вятърът.
Красив е вятърът
когато с зефира си
нежен топи ледовете,
когато до слуха ни донесе
на птичия свят гласовете,
когато ни гали в ранния
утринен хлад,
когато свири в
безлунния мрак,
когато брули напролет
младите клони
и под устрема му всяко дърво пращи и се моли.

Каква тайна –
тъй зла и добра?!
Каква нежност и грубост
в едно сърце и ръка?!
Кой си ти? –
Стихия, живот,
или нечия тежка съдба?
Господар или пратеник
на върховен владетел?
Вятър,
разкрий своята тайна!
На нашия разговор
няма свидетел.

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Георги Томалевски

Както всяко учение, така и Христовото се възприема от отделните човеци дотолкова, доколкото е сигнално развитието на всеки един.

И приложението в живота на всяко учение, а най-много на Христовото, е също във връзка с развитието на индивида, за да стане то ръководно начало в целокупния му живот.

Тук ще говорим за великото Слово на Христа.

Това Слово се счита за разбрано и приложено напълно тогава, когато то внася светлина, радост и надежди навсякъде – в индивидуалния живот, в семейството, в обществото и у всички човеци.

За това, доколко е възприето Христовото учение, можем да съдим по състоянието на нашата съвременност. Ако то бе действително станало живот, нямаше да има нещастни люде, щеше да има

сиянали като цветна и плодна градина семейства, а човечеството щеше да живее в щастливо единство и народите щяха да се надпреварват във взаимни услуги и с удоволствие да разменят благата на своите земи.

Има ли нужда да приказваме повече за това как щеше да изглежда светът, когато за всички континенти, за всички народи и държави, за всички общества и семейства и за всеки отделен човек съществуаше един Бог – Творец и Създател?

Който се е слял с Бога, той е достигнал Възкресението.

Да възкръснеш, ще рече да си дал място на любовта в себе си.

Да възкръснеш, то е да живееш с Божествената, ангелската и човешката любов.

ПРОЛЕТНИЯТ ТРИЪГЪЛНИК

Надя Данкова

Колко е тъмно пролетното звездно небе! В същите часове на деннощиято, преди три месеца, южната половина на небето бе украсена от семейството на най-ярките звезди. А сега нашето внимание привличат само три звезди от първа величина, самотно сияещи на фона на многобройните пролетни звезди: **Арктур**, **Спика** и **Регул** са най-ярките звезди от съвездията Воловар, Дева и Лъв и образуват т. н. Пролетен триъгълник.

Съвездието **Воловар** можем да открием лесно, като използваме за показалец опашката на Голямата Мечка (фиг. 1). В основата на съвездието е Арктур – четвъртата по блясък звезда на небето. В сравнение със Слънцето, Арктур е огромен – 26 пъти по-голям по диаметър – поради това може да бъде наречен оранжев гигант. Всяка година от 1 до 6 януари в района на Воловар и опашката на Голямата мечка се наблюдава метеорен поток, наречен Квадрантиди.

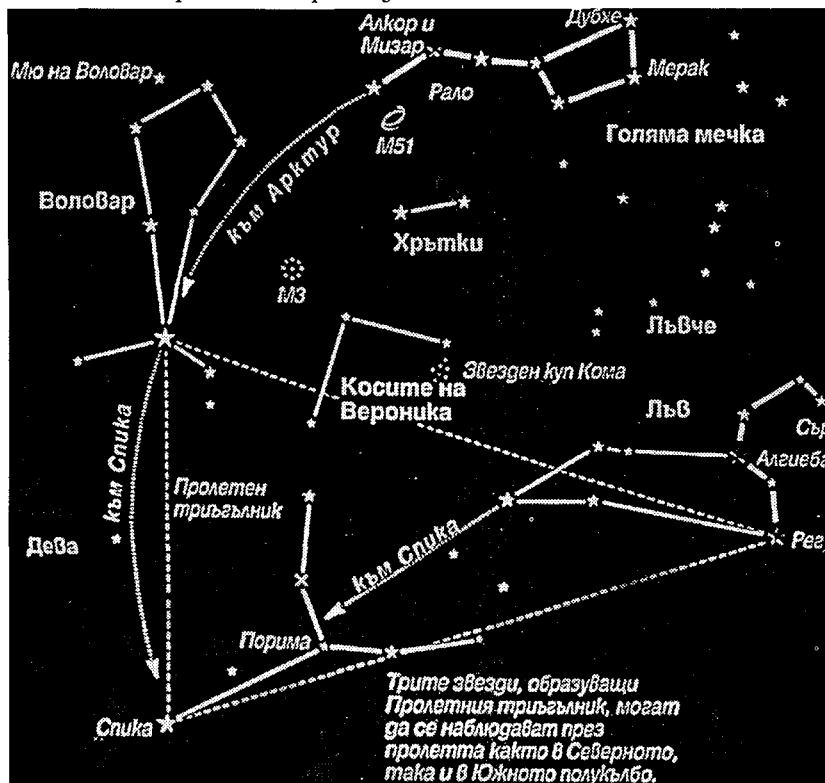
Като продължим мислената линия, която преминава през опашката на Голямата мечка и звездата Арктур, откриваме звездата Спика от съвездието Дева. На старинните звездни карти и атласи Дева е изобразена като девойка с криле, държаща зрял житен клас, в който блести звездата Спика. Тя символизира богинята на плодородието и реколтата Деметра.

Дева е зодиакално съвездие, в което има много интересни обекти: променливи звезди, двойни звезди, галактики. Те могат обаче да бъдат наблюдавани само с телескоп.

В нощите на март и април, високо над хоризонта, блести зодиакалното съвездие **Лъв**. Според древните предания под знака на това съвездие трябвало да се раждат велики царе. Затова най-ярката звезда от него била наречена Регул (от лат. – цар). Регул е в списъка на 20-те най-ярки звезди на небето. Тази бяла гореща звезда е с повърхностна температура 14 000 °С и по своята светимост превъзхожда Слънцето 140 пъти. Лъв е едно от малкото съвездия, които оправдават името си: то прилича на лъв, подготвил се за скок. (фиг. 2). Очертанието на главата му понякога наричат Сърп.

Всяка година около 17 ноември в близост до главата на Лъва се наблюдава метеорен дъжд, наречен Леониди.

Преди повече от 2000 г. точката на есенното равноденствие е била в областта на съв-

вездието Везни. При своето видимо годишно движение Слънцето е било в тази точка на 23 септември. Денят тогава е бил равен на нощта по продължителност. Вероятно това равенство на деня и нощта е причината за наименованието още от дълбока древност на областта, в която е била точката на есенното равноденствие, с името Везни. Така сред зодиакалните съзвездия се появило и съзвездието Везни.

Съзвездието Везни се вижда най-добре през нощите на юни и юли. В ясна нощ в него могат да бъдат наблюдавани с невъоръжено око около 50 звезди. Най-ярките от тях образуват голям ромбоид, който е характерната геометрична фигура на това съзвездие. Без особено усилие на възображението в тази фигура могат да се видят кобилищата и блюдата на старинни везни.

През нощите от февруари до юли близо до съзвездието Голяма мечка можем да наблюдаваме съзвездието **Ловджийски кучета** – наричат го още **Хрътки** (фиг. 1). Най-ярката звезда, α , от Ловджийски кучета е горец синкав гигант, който по своята природа е магнитно-променлива звезда. Интересна за наблюдение е двойната галактика М 51. С помощта на неголям телескоп можем да я наблюдаваме като слабо светещо петънце – това е светлината на милиарди звезди, изпратена от тях преди повече от 8 милиона години.

В съзвездието Ловджийски кучета се намира и сравнително яркият кълбовиден куп М 3, който се приближава към нас със скорост 150 км/сек.

В ясните и безлунни нощи от април до август близо до зенита можем да наблюдаваме и съзвездието **Косите на Вероника**. То е отделено като съзвездие от астронома-математик Конон, приятел на Архимед, още през III в. пр. н. е.

Според един гръцки мит красавицата Вероника отрязала разкошната си коса и богът Юпитер я поставил върху звездите.

Трите основни звезди в съзвездието са показани на картата. Те трудно се различават сред останалите звезди. В тъмните нощи с невъоръжено око там може да бъде наблюдаван отвореният звезден куп Кома.

Точката на лятното слънцестояние преди повече от 2000 години била в областта на небето, където видимото движение на Слънцето било като на рак – „назад“. Затова древните гръци нарекли тази област на небето Рак. Древният

писател Плиний Стари е написал следните редове: „В знака Рак има две малки звезди, наричани Магаренца, а сред тях едно малко облаче, което наричат Ясли.“ Поетичната фантазия на древните е приписвала на небесните осли напълно земен апетит – разпространявано било поверие, че понякога небесните Магаренца се хранят от небесните ясли. Магаренцата са едни от най-светлите звезди в това обширно, но образувано от слаби звезди съзвездие – зодиакалното съзвездие **Рак**. Между тях и малко врясно невъоръженото око ясно различава някаква мъглява звезда. Едва на Галилей се удало да разгадае какво е скрито зад лъжливата външност на „мъглявата звезда“. В зрителното поле на неговия телескоп тя се разпаднала на множество слабо светещи звездици. Този мъгляв обект е един от най-забележителните разсеяни звездни купове от звездното небе. На звездните карти той е обозначен с М 44. От незапомени времена М 44 е наречен Ясли. Особено ефектен е звездният куп Ясли, когато се наблюдава с бинокъл или неголям далекослед.

Ще завършим нашата разходка сред звездите на пролетното небе със съзвездието **Хигра**. То е разположено на юг от небесния екватор и е най-дългото сред съзвездиата. Най-ярките звезди в това съзвездие са 14. Те образуват една дълга извита редица, която се вие от изток на запад, подобно на голяма змия, чиято глава е очертана от група слаби звездици.

Със съзвездието Хигра е увековечен един от подвизите на прославения митичен герой Херкулес: по нареждане на Евристей Херкулес трябвало да убие всяващата ужас Лернейска хигра. Всяка нощ тя изпълвявала от леговището си и като страхотен ураган унищожавала цели стада добитък. След ожесточена борба Херкулес победил чудовището. А хиграта се е проточила на небето като съзвездие, за да напомня на хората, че безстрашният герой Херкулес ги е избавил от бедствията, които тя им причинявала.

БИБЛИОГРАФИЯ

1. *Бонов, А.*, Митове и легенди за съзвездиата, Наука и изкуство, С, 1976
2. *Зигел, Ф.*, Съкровищата на звездното небе, Наука и изкуство, С, 1970
3. *Майс А. Смит А.*, Астрономия и космос, Флют, 2000

ЗВУЧАЩАТА КАБАЛА

Цветана (Лиляна) Табакова

БУКВАТА У – ЧИСЛОТО 500

Според Учителя „У е отворена чаша, която очаква да се напълни. Чрез този знак египтяните са изразявали човек, който се движи и мисли. Означава това, което възприема Любовта. Един ден, когато човек разреши противоречията си, ще обърне буквата У така, че главата да бъде нагоре.“ У е буква на страданието, което донася благодат, ако човек го разбира като проява и същност на процесите възраждане и новораждане. У има силна вяра и упование в доброто и не може да направи компромис по отношение на средствата, които употребява за постигане на своите възвишени цели. Тя е буква на душата, устремена по пътя на Любовта и Правдата. Ако не следва тези закони в живота си, човек ще изпусне добрите условия, които буквата У носи. Когато У не е в хармония с триадата на раждането и рождено число, развива наклонност към потайност и себелюбие.

БУКВАТА Ш – ЧИСЛОТО 600

Според Учителя „Буквата Ш е материалният свят. Тя е долина, затворена между два планински върха, която събира. Ш може много добре да свърши една работа или да развали всички работи, поради прекалена любов към себе си.“ Буквата Ш е предел за проява на духовните сили, които носят буквите Ф – числото 6 и О – числото 60. От една страна, тя събира, трансформира и неутрализира злокобните им влияния, от друга страна, благоприятства осъществяването на висшите им цели и обещания. Нерядко от устата на Ш може да се чуе истината. Ш е материална буква, затова проявата ѝ е силно поляризирана.

БУКВАТА Я – ЧИСЛОТО 700

Буквата Я минава през големи мъчности и противоречия, които са я научили на търпение. Я лесно обещава, но често отлага изпълнението. Чрез буквата Я се засилва паметта. При хармония с рождената триада и рожденото число Я може да развие своите психически сили, да стане първокласен музикант, художник, бижутер или да работи в областта на фината механика. При липса на хармония с триадата на раждането и рожденото число, Я проявява своя свещен егоизъм и достига до крайна мързеливост.

БУКВАТА З – ЧИСЛОТО 800

Учителят казва за тази буква: „Взима, но не дава. Счита, че всичко в света е негово, яде, но не плаща.“ В своя негативен полюс З е бент, който спира всяко добро начинание. От друга страна, тя може да породи в човека интерес към мистериозното, окултното, психичното. Търси нови земи, открива нови лекарства. З е добър психолог или химик. Когато не е в хармония с рождената триада и рожденото число, уврежда здравето.

БУКВАТА Ч – ЧИСЛОТО 900

Бел. на редактора: В едната тетрадка срещу числото 900 няма буква, а в другата тетрадка е поставена буквата Ч, без да е дадена нейната характеристика. Ще си позволим да попълним тази празнина с няколко мисли от беседи и лекции на Учителя за тази буква.

„Ч е отворена чаша, която очаква да се напълни. Сила за премахване на известни мъчнотии. Закон за оформяне на идеите. Буквата Ч е символ на ученичеството; „Чела“ на санскрит означава ученик. От същия корен е думата човек.“

Пример с името Румяна

Румена, Румяна, Руме, Руми, Рума.

Дата на раждане – 30 декември.

Сборът на цифрите на името е: Румяна – 4, Румена – 2, Рума – 1, Руме – 5, Руми – 9.

Рождената Ви дата влиза в триадата 3, 6, 9. Името, което отговаря на триадата, е Руми, защото сборът от цифрите му е 9. Тази триада влияе върху черния гроб, гръбначно-мозъчната и симпатичната нервна система. Хармонични месеци за Вас ще бъдат: март, юни, септември, декември. Хармонични дни: 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 25, 27, 30. Щастливи години за Вас са тези, които могат да се разделят на рожденото Ви число. Например, ако вибрацията на името и на рожденото число е 3, човек ще бъде оригинален, но с напрегната нервна система, защото числото 3 е свързано с нервната система. Съвършеното име трябва да има нечетен брой букви, за да не се лишава от мощното влияние на централния камък. При Руми това условие не е изпълнено.

Руми трябва да се облича в следните цветове: червен, пурпурен и златен. Да ги носи около черния си гроб, или като бижута, пръстени, гривни. Вашият основен музикален тон и тоналност е ми-мажор, ми-минор и фа-мажор. Човек живее по 9 години във всяка буква от името си. Изчислете в кой цикъл се намирате и доколко сте в хармония или дисхармония през този период от живота си с числото на името и с рожденото число. След като достигнете последната буква, последния цикъл от името си, започнете отново от първата буква, от крайъгълния камък. Числото на крайъгълния камък ще влияе през целия Ви живот като невидима нишка, която минава през всички букви-периоди. Пресметнете кои букви преобладават в името Ви: духовните, материалните, всемирните или индивидуалните. Това е допълнителен знак за посоката, в която ще се развивате в този период.

Връзка между триадите и крайъгълния, централния и горния камък:

	Триади		
Крайъгълен камък	1	2	3
Централен камък	5	4	6
Горен камък	7	8	9

Числата 1, 2, 3 имат връзка с Божествения свят, 5, 4, 6 – с духовния, а 7, 8, 9 – с физическия. За това значението на горния камък е особено важно. Чрез него действията на физическия свят достигат своя предел, като се осъществяват в определена форма.

Първата триада има отношение към индивидуалния живот на човека, втората – към социалния, а третата – към всемирния. В случая, рожденото число на Руми – 3 е част от всемирната триада. Буквата Р, крайъгълният камък в името, се отнася към всемирните букви. При това добро съвпадение и следващата гласна У, която е изпълнена с вяра и упование, Руми може да служи на всемирната идея и на универсалната Любов, независимо че липсва централен камък.

При промяна на име:

1) Новото име не трябва да започва с буква, чиято числена стойност съвпада с рожденото число.

Пример: Рожденото число 8 и буквата Х от името Христо:

2) Ако човек се стреми към подобряване на здравето си, добре е новото име да започва с буквите Б и Д, ако са в хармония с рожденото число.

3) Да се избягват прекалено много букви с числена стойност 5 в новото име. Такъв човек е трудолюбив, добър работник, но те не носят щастие и добро здраве.

4) Антагонистични числа: 5 и 11, 5 и 8, 2 и 7, 3 и триадата 1, 5, 7.

Буквата А не е добър крайъгълен камък.

При рождено число 13, което е самостоятелно, uproито, трудно променящо мнението си, новото име трябва да смекчи неговата твърдост.

Без дълбоко проникване в себе си чрез продължителна медитация, не променяйте името си. Освен промяна на името, задължително е да работите за промяна преди всичко на самия себе си. Новото име ще ни бъде само външен помощник. Разберете дълбоката причина за вашите трудности, какво те принасят за духовното ви развитие и тогава променете името си. Промяната е органичен, а не механичен процес, част от цялостната духовна работа на човека. (Край)

ХИРОН. МИТОЛОГИЯ. ПОЯВА НА РАНЕНИЯ ЛЕЧИТЕЛ

Барбара Ханг Клоу

Хирон беше забелязан през 1977 година и символичните сили на Хироновия архетип се втурнаха в нашата култура. Започна идентификацията му. Започнахме бързо да изучаваме митологията за Хирон, която съдържа богата информация за него, както е и с Плутон.

Хирон управлява принципа на синхронизацията и самото изкуство за пророкуване, защото той фокусира изчерпателно висшите измерения на Уран, Нептун и Плутон върху Сатурновото време. Начинът, по който се развива историята, е важен сам по себе си.

Според митологията Хирон е бил велик астролог – учител, от когото са приемали посвещение лечители, воюни и магьосници, затова и с тези идентификации започнахме 1977 година. Ако размислим върху периода 1977–1979 година, ще забележим, че в културата ни възникнаха много Ню Ейдж, магически, лечителски движения и свещени бойни изкуства. Наблягам върху това в началото на историята за Хирон, защото самото откриване на планетата вече сигнализира за настоящата възможност за преоткриване на всички древни езотерични техники за преобразяване на тялото и душата.

Оказа се също, че много изявени еколози имат подчертан Хирон в хороскопа си и откриването на планетата дава надежда, че ще намерим начин да спрем замърсяването на Земята и да я излекуваме.

Според Роберт Грейвз („Гръцките митове“), Хейрон (Cheiron – древното произношение) е бил първожрецът на кентаврите, които са били пелазгийци или траки. Той бил опитен ловец, лекар, музикант, гимнастик, воин и астролог. Той е създал древния асклепион (лечителски храм на Асклепий) и е бил учител на Ахил,

Орфей, Язон, Херкулес и много други древни герои и воюни. Според Грейвз името произхожда от гръцкото „Cheir“, което означава ръка и „Centron“, което означава козел. Един от най-секретните езотерични ордени е Орденът на червената ръка, което подсказва за пророческата сила на Хирон. Червеният цвят показва, че пророческата сила е събудена чрез способността на агента да се изправи пред лицето на хаотичната сила, червената сила. А в символа на ръката ние виждаме Сатурновото моделиране на времето и мястото на Земята. Забележително е, че Хирон винаги е върховен учител или водач за агента, който след обучение при него започва своето търсене.

Родословието на Хирон е доказателство за неговата древност. Неговите дядо и баба са Уран (небесният баща) и Гея (майката Земя), негови родители са Кронос (Сатурн) и Рея (Венера?), но той е бил роден от незаконната връзка на Кронос, който приел образа на кон, и Филария, една морска нимфа. И така, Хирон е полу-животно и полу-човек, той е земя и море. Връзката с морето, както и тялото, съчетаващо кон и човек, е очевидно доказателство за древен произход, отпреди потопа, тъй като много от великите учители преди потопа са идвали от морето. Най-старите митове, достигнали до нас, представени като Аполонови (което винаги ги изкривява малко), често описват чифтосване с небесни същества и с животински форми. Митовете винаги съдържат голяма информация за най-ранните цивилизации, в тях са скрити зърна, проблясващи пред погледа на онези, които имат очи. Откриването на Хирон е физическо съответствие на разкриването на важни езотерични тайни в наше време.

Хирон се оженил за една морска богиня и тяхна гъщеря е Теа, което означава „сияещата от Луната“. Теа е била много почитана в древността като ясновидка и астролог. За отбелязване е, че в митовите за Хирон има минимум предразсъдъци по отношение на женския пол, въпреки че те датират от 1500 г. пр. н. е. или дори по-рано. За отбелязване е също така, че Хирон се бракосъчетава с морска богиня, което резонира дълбоко с концепциите на Юнг. Раждането от морско същество предизвиква интеграция с женското начало в мъжа, който има смелостта да следва пътя на адепт. Теа се издига до звездите и става Пегас, а митологията ни учи, че Хирон отива на небето и става Сазитаркус. Това е една от причините някои астролози да смятат, че Хирон управлява знака Сазитаркус (Стрелец). Двадесет и седмият градус от знака Стрелец се проектира в галактическия център.

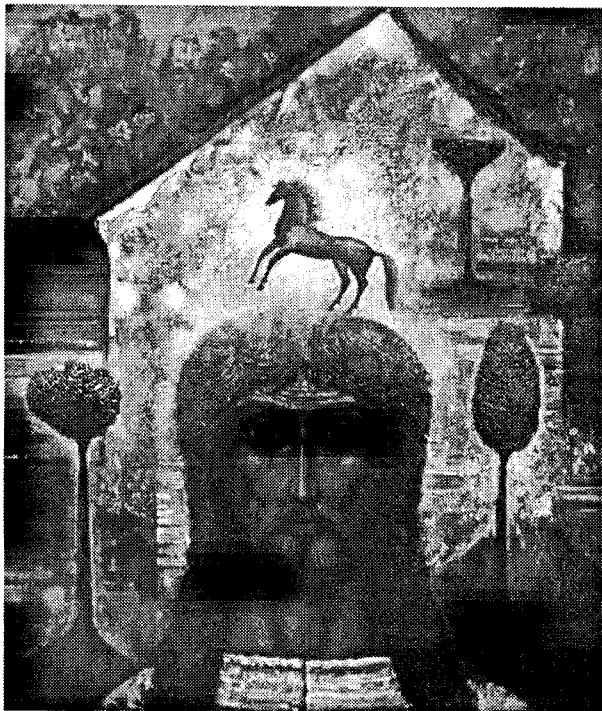
Хирон е полу-кон и полу-човек и този архетипен съюз между животинското и човешкото можем да почувстваме в слънчевия сплит – мястото, където се съединяват конят и човекът. Както Ричард Нол казва: „Като един съвършен баланс между животинското и човешкото, Хирон беше в съзвучие както с инстин-

кта, така и с интелекта.“ Този мощен символ се появява сега, за да можем да приключим с нашата мания за грях и за да можем да се борим с истински сили. Този велик учител, който е бил и човек, и животно, е бил лечител и воин. Този архетип има енергията, от която се нуждаем, за да се изправим пред своята тъмна страна. Той е мостът за преодоляване на нашето животинско себе и за възстановяване на силите и енергиите ни. Свещените учения за животинската енергия са били високо развити в египетската мъдрост и животинските изображения на Зодиака показват, че най-ранните опити да бъдат разбрани архетипните енергии са елементалите и животните.

Учениците на Хирон отиват при него за да открият съдбата си и за да им покаже той как практически да реализират своя висш потенциал. Хирон ги учел на съществените умения, водещи ученика към неговата най-висша октава, което било първото стъпало от един четиристепенен процес. Той е обучил Язон как да осъществи своята експедиция, той е обучил Ахил да бъде ненадминат в бягането и свиренето на лира. Той е обучил Асклепий в лечителското изкуство, така че в действителност Хирон е бащата на медицината. Той, също така, е основал Хирониумът – един лечителски храм на планината Пелиус и този храм е свързан с второто стъпало в четиристепенния процес на лечение.

Транзитите на Хирон често носят житейски периоди на максимално напрежение, които същевременно са време на просветление. При тях безмилостното напрежение на Сатурн може да остане зад гърба ни, за да се прояви електричния, лекуващ Уранов потенциал.

Хирон управлява кристалите. Кристалите могат да бъдат изключителни средства за лечение, тъй като те са кристализирала бяла светлина в твърдата Сатурнова минерална форма. Ако имате травма от минали животи или болести в дадени органи на тялото, висшето ви себе се стреми да пробие през тези области, да пробие през тяхната твърдост и да прочисти тяхната плътност, докато не ги изчистите с кристална бяла светлина. Ако Сатурновите блокажи не се изчистят, в тях се

Валери Ценов

ТОЙ

заражда болестта. Всяко прераждане е шанс да се пречистим от блокажите на предишните ни съществувания и да постигнем своята цялост през настоящия живот, и това е била втората стъпка в учението на Хирон.

Пътят към майсторството включва постоянно пречистване от негативността в системата на тялото и възвръщането ѝ към състоянието на чиста, кристална бяла светлина.

След това Хирон обучавал учениците си как да тръгнат по пътя на своята съдба във времето, в което са живели. Всички митове показват Хирон като велик лечител, астролог и оракул.

След като лечението е осъществено, следва идентифицирането на дарбата, дадена в настоящия живот. Хирон първо е откривал дарбата на всеки ученик и след това я е интегрирал в цялостното му съзнание. Всъщност това е едно астрологическо умение, тъй като даровете на културата се откриват чрез единадесети дом в хороскопа, чийто управител е Уран. Оракулът е третото ниво и това показва, че дарбата за пророкуване и предсказване се проявява след като сме се изчистили от негативността. Също така, след като сме обуздали своята животинска същност, защото пророческото умение идва след тези две стъпки.

Четвъртото направление в обучаването на ученика, за да се превърне в учител и лечител, е овладяването на смъртта. Митологията на Хирон е забележителна. Както се вижда в мита за Язон и Медея, Хирон е живял в едно време, подобно на нашето. Но истината за неговото учение ни разкрива неговата собствена криза. Кентаврите са били пияници и гуляджии и се стига до момента, когато Хирон остава съвсем сам. Той взема една от отровните стрели на Херкулес и я забива в стъпалото си с желанието да се отрови. Това е била отровата, която самият Хирон е научил Херкулес да прави и асоциацията със съвременните оръжия е очевидна. Има много варианти на тази легенда, според най-интересните Хирон се завръща в пещерата си в агония, но не може да умре, защото е безсмъртен. Тогава тръгва към мястото, където Прометей е окован и разкъсан от лешоядите - той изтърпява наказа-

нието си от Зевс за това, че е дал огъня на човешкия род. Зевс се съгласява да го освободи, ако в замяна на това Хирон слезе в ада. Хирон приема с готовност да стори това. Така щял да бъде освободен огъня от преизподнята и човечеството получило възможността да продължи изучаването на правилната употреба на енергиите. Това е един мощен пример за правене на добро. Хирон е един учител по смелост, той учи как да се пречисти всичко, което не е здраво и силно. Хирон работи охотно с Плутон вместо да отбягва подземния свят и от него може да се научи много за смъртта.

Откриването на Хирон е физическа проява на разкриването на една езотерична тайна. Хирон е пътят, учителят, който по един прагматичен начин ни води към майсторството. Майсторството на съзнателното възпяване на нашата висша същност в нисшето себе. Хирон е ключът към майсторството, което се управлява от Стрелец. Това е причината, поради която много учители смятат, че Хирон управлява Стрелец. Това обръкване възниква отчасти защото Хирон управлява метода за търсене (шести дом и Дева), докато Стрелец е търсенето. Девети дом е мястото, където ние се свързваме с висшето си себе. Хирон управлява самия процес на посвещение. Стрелецът е фокус и направление, а Дева е битката между Сатурн (формата) и Уран (енергията), създаваща практическото решение, което може да получи Юпитерианска експанзия.

Според митологията Хирон остава в своя лечителски храм на планината Пелиус и оттам изпраща търсещите на пътешествие, след като са получили посвещение. Хирон е вратата или ключът към майсторството, защото той е мостът към външните планети. Когато се научим да използваме енергиите на външните планети, ние ставаме способни да работим с майсторство.

Хирон е учителят на връзката между Земята и по-висшите планове и откриването на планетата показва, че е дошло времето да изявим нашата Божественост.

*Превод от английски:
Магдалина НАЙДЕНОВА*

НАДПИСЪТ НА КРЪСТА ГОСПОДЕН

Стефан Петров

През 390–405 г. блажени Йероним превежда на латински библейските книги от еврейските оригинали. Повече от хиляда години след него християнските учени се отнасят с пълно пренебрежение към произведенията на еврейската култура и история и техният език. Изключение е Роджър Бейкън (13 век), който е имал заговорителни познания по древноеврейски¹. След края на 15 век и особено от средата на 19 век християнската хебраистика набира скорост по следите на изгубеното време. Същото не може да се каже за изучаването от християнска гледна точка на ръководните принципи на юдейската религия и духовност, в частност мистицизма (кабалата), който „винаги е имал влияние върху преобладаващата насока на юдаизма“². Препъни-камъкът едва ли са интелектуалните усилия, съпровождащи заниманията с кабала и нумерология.

Причината е в двойния стандарт, изработен за наше „улеснение“: едни са мислите и поведението ни в църква, други в живота. В евангелските наставления търсим да разберем подтекста и скрития смисъл, вместо да ги приложим. „Ама той е Христос, ние не можем като Него.“ – „Като Него ще бъдете“, казва Учителят.

Какво се получава, ако приемем буквално Господните думи: „А вам и космите на главите ви всичките са преброени“³?

I. ЕВРЕЙСКИ НАДПИС НА КРЪСТА ГОСПОДЕН

ИСУС: Jod=10, Shin=300, Waw=6, Ayin=70

НАЗАРЕЕЦА: He=5, Nun=50, Zadi=90, Resh=200, Jod=10

ЦАР: Mem=40, Lamed=30, Kaf=20

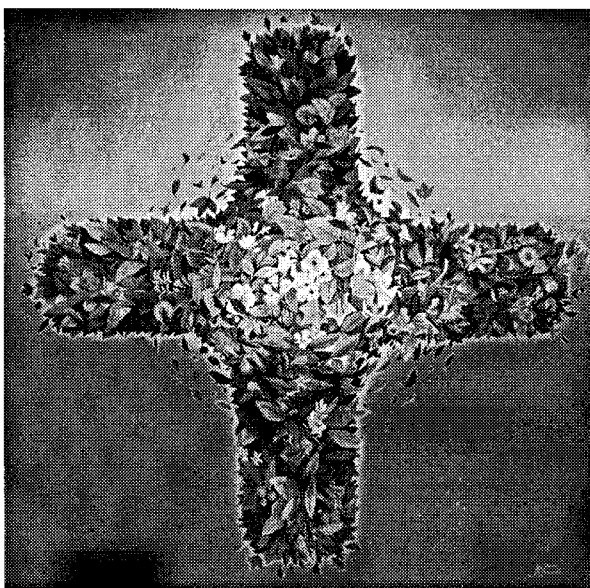
ЮДЕЙСКИ: He=5, Jod=10, He=5, Waw=6, Daleth=4, Jod=10, Mem=40

Общо: 911

Какво означава **911**? В най-елементарното ръководство по кабала ще го срещнем

на първо място. Това е гумата „начало“ (Reschith). „В началото сътвори Бог“. Reschith = 911 е гума изключително важна за кабалистите.

Рабби М. Глазерсон дава следната трактовка в предисловието на книгата си „Нумерология, астрология, медитация в еврейската традиция“: „Reschith – това е намек за източника на святостта на Тората, той се разкрива от гематрията на

Илюстрация - Неви ЦЕНОВА

тази гума – 911, която представлява сумата от гематриите на гумата Тора = 611 плюс 300 – символ на святостта на трите висши свята. Към святостта – „кгуша“ отпраща буквата Kof, числовото значение на която е 100 (умножено по 3 за трите свята дава 300).

„Breschith bara Elohim“ – “В началото сътвори Господ” – така започва Тората.

Breschith (beth reschith – две начала, защото числовото значение на буквата beth e

2), две начала сътвори Всевишният, reschith Израел и reschith Тора.“

Всъщност началото, reschith – 911, е Христос. Еврейският надпис на кръста на Голгота го потвърждава, без нужда от допълнителни тълкувания и спорни изчисления.

„Исус Назарянина, цар Юдейски“ = 911
„начало“ = 911 (Resch=200, Alef=1,
Shin=300, Jod=10, Tav=400)

Числото, според кабалата, показва същността на нещата, чиито пространствени и времеви отношения в крайна сметка зависят от числовите съотношения. Всяко нещо има свой първообраз в духовния свят на зародишите, от които се е развил всеки предмет. Тъй като същността на всяко нещо е число, то равенството на числените стойности на предметите доказва тъждеството на техните същности.

Извод: Исус Христос е означен, роден преди всички векове, както поддържа християнската религия. „Аз съм Алфата“.⁴

II. ГРЪЦКИ НАДПИС НА КРЪСТА ГОСПО-
ДЕН

Jota=10, Eta=8, Sigma=200, Omikron=70,
Ypsilon=400, Sigma=200,
Omikron=70, Nu=50, Alpha=1, Zeta=7,
Omega=800, Rho=100, Alfa=1, Jota=10,
Omicron=70, Sigma=200, Omicron=70,
Beta=2, Alpha=1, Sigma=200, Jota=10,
Lambda=30, Epsilon=5,
Ypsilon=400, Sigma=200, Tau=300,
Omega=800, Nu=50, Jota=10, Omicron=70,
Ypsilon=400, Delta=4, Alpha=1, Jota=10,
Omega=800, Nu=50

Общо: 5610

От най-древни времена числото 10 е особено свързано с измерването във време и пространство.⁵ Разделим ли 5610 на 10 (т. е. отчетем ли факторът време и пространство, които са относителни дори според светската наука), получаваме 561 – „тукун“ – преображение, „изправление“.

Гмар Тукун – великото преобразяване на човека в края на еволюцията е друго основно понятие в кабалата след reschith -началото.

Извод: Исус Христос очаква човека в края на времената. „Аз съм Омегата“.⁶

III. ЛАТИНСКИ НАДПИС НА КРЪСТА ГОС-

ПОДЕН (по системата за изчисление, приписвана на Питагор⁷):

Исус: J=11, E=12, S=4, U=9, S=4

Назарееца: N=11, A=4, Z=3, A=4, R=12,
E=12, N=11, U=9, S=4

Цар: P=12, E=12, X=13

Юдейски: J=11, U=9, D=18, A=4, E=12, O=9,
R=12, U=9. M=19

Общо: 250

„Определение на човека е 250“⁸ според древногръцката философска школа на питагорейците.

Извод: Esse homo, Исус Христос – това е човекът. (“И каза им Пилат: Ето човекът”). „Христос е идеалът на човешката душа, към който тя се стреми“⁹.

Послеслов: „Невежият не може да бъде благочестив“¹⁰ е казал Гилел, синът на редактора на Мишната, т. е. човек, който не знае всички предписания на закона, не може точно да ги изпълнява. „Да не мислите, че аз дойдох да разруша закона или пророците: не дойдох да разруша, но да изпълня. Защото истина ви казвам, докле не премине небето и земята, една чертица или една йота от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне.“¹¹ Възраженията срещу заниманията с чертици и йоти, цифри и букви (кабала и нумерология), срещу изследването на законите, управляващи световите, се гължам на малко леност и повече страх. „Non abbiate paura“ – “ Не се страхувайте” – е девизът, първите гуми, прознесени от папа Йоан Павел II след избора му за глава на римокатолическата църква. С любовта се освобождаваме от страха.

1 Еврейская энциклопедия, т. 4, стр.233, Москва 1991

2 Сара Айзъксън, Принципи на югаизма, стр. 11, С. 1999

3 От Матей Евангелие, 10; 30

4 Откровение, 22; 13

5 R. Wilkinson, Symbol and Magic in Egyptian Art

6 Откровение, 22; 13

7 I. Kozminsky, Numbers, their meaning and magic, 1912

8 Питагор и питагорейците, стр. 56, С. 1994

9 Достоевски, в Dictionnaire des mystiques et des ecrivains spirituels

10 Еврейская энциклопедия, т. 2, стр. 373

11 От Матей Евангелие, 5; 17–18

Зелен свят, м. б., 65/65

Нели ЦЕНОВА

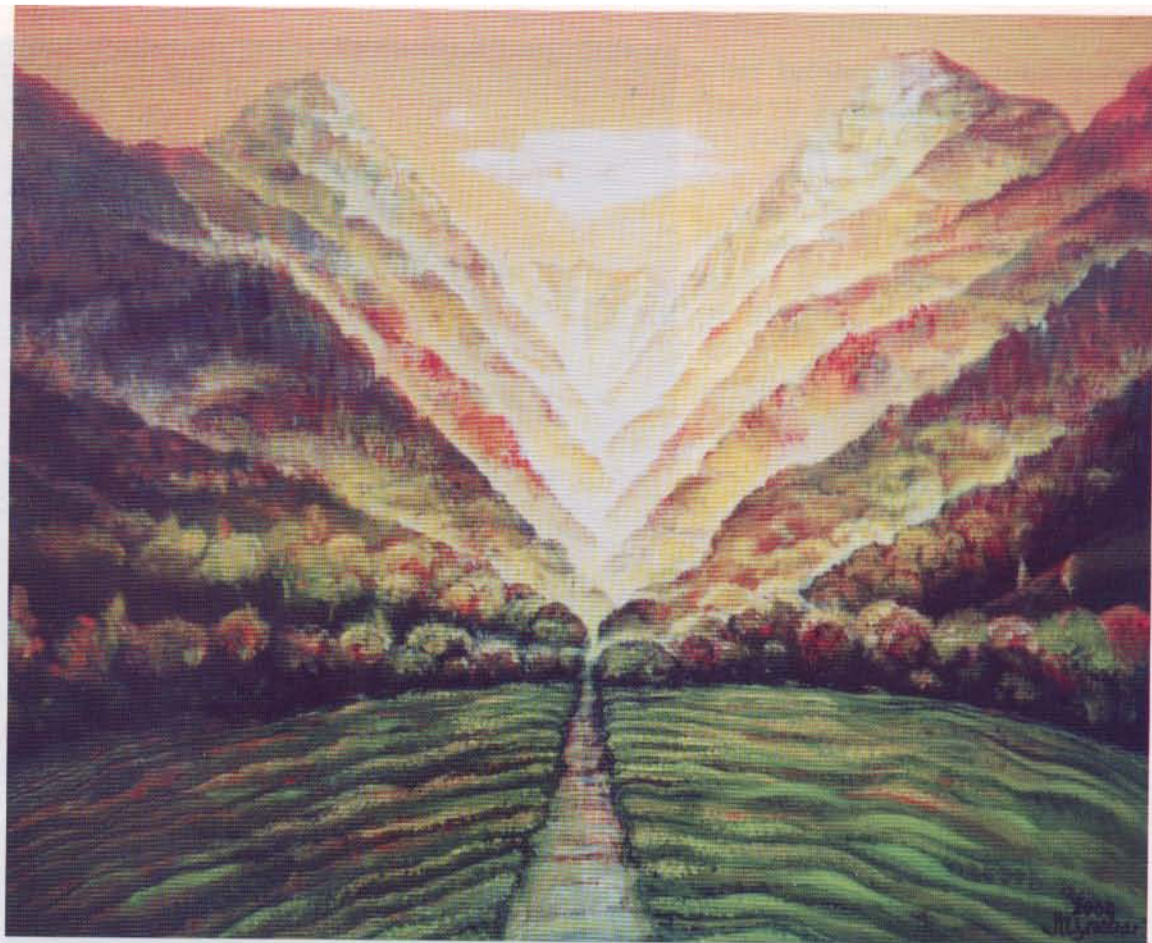
Лунен танц, м. б., 65/65

Нели ЦЕНОВА

Нели ЦЕНОВА

Пътеката на мечтите, м. б. 46/55

Валери ЦЕНОВ

Гейя, м. б. 40/30

ЕВОЛЮЦИОННИ НИВА НА ПРОЯВЛЕНИЕ НА ЗОДИАКАЛНИТЕ ЗНАЦИ

Кирил Стойчев

Всички 12 зодиакални знака присъстват в хороскопа ни и се проявяват, независимо от това има ли в тях планети или не. Човек, който е зодия Овен, освен качества, характерни за този зодиакален знак (активност, жизненост), проявява и качества, свързани със знаците Телец (чувствителност, търпение), Близнаци (контактност, общителност) и т. н. Всеки човек изявява енергиите и на 12-те знака, независимо дали го създава или не, дали разбира от астрология или дори не знае „от коя зодия е“.

В зависимост от степента и чистотата на проявление на енергиите на всеки зодиакален знак можем да разглеждаме 4 нива, условно наречени: I ниво: земя – свързано с материята, физическото тяло, II ниво: вода – чувства, емоции, III ниво: въздух – мисъл, интелект и IV ниво: огън – свързано с духовността. Можем да обособим и една категория хора, които са на 0-ниво по отношение на проявлението на енергиите на даден знак, т. е. енергиите на знака не са проявени.

Можем да подредим тези четири нива в пирамида, като хората, които са на нулево ниво, са извън тази пирамида. Всяко ниво можем да разгледаме като изградено от 7 поднива или степени. Основата на пирамидата – I ниво, е най-широка и тук има най-много хора, най-малко са на върха – IV ниво. Седма степен на IV ниво – това са Духовните Учители на Човечеството, въплъщаващи се на Земята с определена мисия, чийто живот е пример за подражание в продължение на хилядолетия.

Всеки има различно място по тази скала, то не е добро или лошо, не трябва да се съди, осъжда, да се поставят етикети. Всяко състояние има своя смисъл и значение за еволюционното развитие на човека. Добре е да се стремим да се придвижим по-нагоре и да помагаме на хората около нас да направят тази стъпка. Най-критично е положение-

то на хората извън тази пирамида – 0-ниво, на тях им липсва воля за живот, изява, взаимодействие с хората, те са се превърнали във функция на телата си.

Много важно е да се разбере, че пребиваването на дадено ниво не е статично, не е постоянно и завинаги. Животът на всеки човек започва от първо или второ ниво и той се изкачва нагоре по степените и нивата, а понякога и слиза по тях. В различни области от живота си човек действа като представител на различни еволюционни нива и това е съвсем естествено, по-скоро правило, отколкото изключение.

Всеки се намира на това ниво, което отговаря най-добре на неговия мирозглед, светоусещане, възможности и се чувства комфортно в него. Най-често е необходимо събитие, което да извади индивида от равновесното състояние, в което се намира и да го тласне нагоре по еволюционната спирала.

Обикновено оценяваме тези събития като нещастия, болести, загуби, но всъщност те са велики импулси, които Природата ни дава, за да се развиваме. Разбира се, това не е причина да чакаме нещастията да ни дават импулси за развитие, най-добре е да го правим съзнателно, осъзнавайки по-висшите планове на съществуване и изявявайки себе си по най-добрия начин, съобразно възможностите си.

За еволюционните нива не може да се съди по хороскопа. Те могат да се преценят след личен контакт, среща с човека. Но от нивото, на което се намира даден човек зависи кои енергии на знаците и планетите е в състояние да възприема – фините или грубите и как те ще се проявят в хороскопа, респективно живота му.

Основният фактор, определящ нивото на еволюция е себеосъзнаването, т. е. доколко човек прилага мисълта и волята си и какво е отношението му към Първата Причина.

Характеристика на еволюционните нива
Дадените характеристики съответстват на най-видимите проявления на хората от дадено ниво, които може и да не са типични за всички представители. Не са отчетени разликите в седемте поднива или степени. Дадените характеристики се обобщени, в тях присъстват елементи от влиянията на 12-те зодиакални знака. Един и същи човек може да се намира на II еволюционно ниво на знака Овен, на III – по отношение на проявлението на знака Телец, на IV за Близнаци и т. н.

I ниво: Индивидът до голяма степен е подвластен на колективното съзнание на група, партия, секта или на обществото, но той не разбира това, смята се за независим, свободен. Неговата енергия и потенциал се използват от горепосочените за осъществяване на користните им цели. Действията му са груби, първични, предвидими. Той е материалист, неразбиращ любовта и нехаещ за чувствата на околните. Живее с усещането за недоволство и несигурност. У него не се наблюдава стремеж към знания и образование, но се счита за много умен, тарикат, служи си с лъжа, за да постигне целите си. Атеист или мним вярващ, уважава само властимащите и богатите, за него парите са бог. Има неколцина приятели, но по-скоро познати, отколкото истински приятели. Отрича духовността, не допуска и мисъл за развитие и усъвършенстване.

Такива хора имат нужда да осъзнаят своята индивидуалност, нуждите и чувствата си, да се дистанцират от колективното съзнание, т.е. да престанат да робуват на клишетата, и да преодолеят материалистичния възглед, който им пречи да живеят пълноценно.

II ниво: Индивидът осъзнава своя Аз и се разграничава от колективното съзнание. Действията и интересите му са насочени към задоволяване на желанията и потребностите му. Обикновено е устремен към ка-

риера или преследва сяло друго цел. Идентифицира се със семейството си и смята, че членовете на семейството му имат същите нужди и потребности като него. Подвластен е на желанията и страстите си, живее с усещането за емоционална несигурност, неудовлетвореност. Контактен, търсен за компания, обича да преувеличава, любопитен. Нуждае се от одобрение, от аплодисменти и комплименти. Най-често е с религиозно съзнание, уважава църквата, институциите, търси външен израз на вярата си в Бога.

Човек се чувства много комфортно на това ниво и често смята, че почти е достигнал максимума на развитието си и не му достигат само някои върхове преживявания, за да е напълно удовлетворен от живота. Преходът от второ към трето ниво е най-труден и е свързан с кризисни събития, загуби, които водят до катарзис.

III ниво: Индивидът осъзнава, че може да упражнява контрол върху желанията и страстите си чрез мисълта, контролира физическата си енергия и я използва за реализиране на благородни, възвишени цели. Става провидник на по-фини творчески енергии, които използва за благо на своите близки или на обществото.

Ентузиаст, независим, действителен, открит, творец, умее да изразява чувствата си и разбира чувствата на хората. Много добър психолог, чувствителен към състоянията и проблемите на другите, стреми се да помага, да бъде полезен. Следва високи цели и идеали и осъзнава, че не целта е най-главното, а пътят до нея, който всъщност е самият живот. Философски ориентиран, получава удовлетворение, работейки за обществото, не се стреми да притежава вещи и блага, а да ги реализира и използва по най-добрия възможен начин. Вярата в Бога за него е вътрешен процес, който не е задължително да има външен израз.

Хора от това ниво все още не осъзнават достатъчно добре факта, че не е възможно винаги да реализират идеите и целите си чрез външни средства; те страдат като виждат нещастията, проблемите на хората, и като осъзнават невъзможността да помогнат на всички. Понякога е достатъчно човек да реализира една идея вътре в себе си, чрез мисълта си и в поведението си, и така да се улесни нейната реализация на

външен план, което може да се осъществи след години.

IV ниво: Индивидът е водач, явен или не; мистик, духовен учител, посветен. Негов дом е цялата Земя, той се грижи за всички и помага на всички хора, с които е в контакт. Той се оказва винаги център, без да се стреми към това; от него струи любов, топлина и светлина. Влияе върху хората от I, II, и III ниво, дава им импулс за движение нагоре по еволюционната спирала.

Всички негови действия са семена, начала, които се развиват в продължение на векове. Спокоен, уверен, търпелив и благороден, волята му, като концентрирана сила, се проявява не чрез впечатляващи външни действия, а в обикновените, семпли движения, но най-вече чрез словото и погледа.

Всички светии, пророци, духовни водачи се намират на това ниво. Те осъзнават, че една велика идея първо трябва да се реализира на вътрешен план – не може да промениш света, ако не промениш себе си. Работят и се борят за духовното повдигане на цялото човечество чрез силата на личния пример, мисълта и молитвата.

Индивидите, които са извън тези нива – на т. нар. 0 ниво, са хора, които нямат воля за живот и изява. При тях положителните качества на зодиакалните знаци са непроявени или подтиснати. Те не могат да осъзнаят или са изгубили смисъла на живота и разрушават себе си, не проявяват нито колективно съзнание – първо ниво, нито личността си – второ ниво, нямат никаква творческа идея – трето ниво, а не може и да става дума за космично съзнание – четвърто ниво. Такива хора не могат да се впишат в нито едно от тези нива. Човек не може да пребивава на 0 ниво дълго време – или се повдига нагоре или в най-лошия случай приключва с живота си.

Да не забравяме, че хората вътре във всяко ниво се намират на различни степени или поднива. На четвърто ниво има хора, които са Ученици, те творят, работят съзнателно над себе си, но това не значи, че са достигнали космическото съзнание на Учителите. Човек трябва постоянно да работи и да се изявява, за да се повдигне на по-високо ниво, не го ли прави съзнателно, оставя грижата за своето повдигане на Природата.

От астрологична гледна точка смисълът на това разделение на нива за всеки зо-

одиакален знак (в статията е дадена само обобщена характеристика на нивата) е да осъзнаем ясно еволюционните процеси, които протичат както в обществото, така и във всеки един човек, и тяхната динамика. Личности от един и същи зодиакален знак могат да нямат почти нищо общо помежду си, ако са на различни еволюционни нива. Така имаме възможност да вникнем по-дълбоко в астрологичната характеристика и с методите на астрологията да помогнем на тези, които имат стремеж за развитие, да се придвижат нагоре. Не можем обаче да се стремим да повдигаме онези хора, които сами не искат да се повдигнат. Това е насилие над свободната воля на човека. Трябва да разберем, че не ние движим нещата, а Природата ги движи, тя е, която кара ранните пролетни пъпки да се разтворят, да разцъфтят и да дадат плод през есента...

За всяко нещо си има време.

Ние просто участваме в процесите и трябва да го правим по най-добрия начин, съзнателно. Тогава и влиянията на планетите и звездите ще ни помагат, т. е. ще сме в синхрон с техните енергии, в хармония с цялата Вселена.

ЗАЧАТИЕТО СЕ ОПРЕДЕЛЯ ПО ЗВЕЗДИТЕ

Астроложката Пат Харис е измислила нов начин на лечение на безплодието. Тя смята, че този проблем може да се разреши с помощта на подбор на идеалния ден за зачеване, според хороскопа на жената.

Патриция е аспирантка в университета в Саутхемптън. Тя е избрала тази теория, според която определена позиция на Луна, Юпитер и Венера в рождения хороскоп на жената е идеална за зачеването на бебе. И вероятността, че жената може да забременее именно в този ден, е много висока. Затова традиционното лечение на безплодието трябва да се съгласува с цикъла на планетите така, че на края на лечението да се стига до това оптимално съчетание на трите планети.

Тази теория е хрумнала на Пат, когато нейна позната забременяла едва след 8-ия пореден курс на лечение на безплодие. Като направила хороскоп на жената, Пат установила, че именно в този момент Луна, Венера и Юпитер се намират в благоприятно съчетание. И затова лечението този път излязло успешно. Възможно е теорията на Харис да помогне на много жени, след като бъде щателно проверена.

По материали на ИТАР-ТААС

КРАСИВ, УМЕН И СВЕТЪЛ

Нестор Чуклев

Една мисъл на Учителя ми направи силно впечатление и ме подтиква към дълбок размисъл. Тя е следната: „Сто-тици, хиляди години човек трябва да живее под ръководството на любовта, за да стане красив, умен и светъл.“

Наистина тия велики качества, присъщи на истинския човек, са толкова мъчно постижими, че за да ги достигнем, трябва да работим непрекъснато, денонощно над себе си. За това се иска диамантена воля, каквато може да има само човек с висок идеал и стремеж към съвършенство.

Да се спрем на първото качество – красив. Кой човек може да бъде красив? Само онзи, който е намерил истината в себе си, който се е домогнал до истинския живот и се е освободил от илюзиите и ограниченията на живота. Неговият дух е окрилен, той е като красива пеперуда, напуснала пашкула, която търси само нектара на цвето-та. А нектарът символизира същест-веното в живота ни, което освежава и радва душата ни. Това вътрешно съ-стояние на душата придава външен приветлив, красив вид на човека. Той живее във вътрешна хармония, с която привлича към себе си жадните и заблу-дени души. Човекът с такава душа има за идеал красотата, която го свързва с Висшите Същества. И той се пота-пя в свят на блаженство.

Второто качество, което отлича-ва ученика на Бялото Братство, е ра-

зумността. Ако човек не е умен, той се лута в тъмния лабиринт на живота. Той блуждае, защото няма светлина в себе си, не търси истинския смисъл на живота, не знае с каква мисия е дошъл на Земята. Душата на такъв човек страда. Тя не познава радостта на невинното дете, което се възхищава от всичко, което го заобикаля. И велик момент настъпва в душата на човек, когато се пробуди и се разочарова от обикновения, пълен с противоречия и страдания живот. С други думи, той поумнява и намира смисъл само в оно-ва, което Великите Посветени Учите-ли могат да му разкрият. И ще си каже, като Толстой: „Аз досега съм живял ка-то животинно, сега разбирам защо жи-вея.“

Третото качество, характерно за новия човек е, че той носи светлината в себе си и озарява пътя на заблудени-те души. Такъв човек е като светилник, който пръска светлина в мрака. Той притежава магическа сила в себе си и буди спящите души. За него няма невъз-можни неща. Той живее в Божията лю-бов и за него всичко е постижимо. Ау-рата на светлия човек е бяла и светла. В нея всичко нечисто изгаря.

И тъй, истински човеци ще станем, ако се стремим да постигнем тия три качества – красота, разумност, свя-тост. Тогава не след хиляди години, а в къс срок ще успеем.

РИТУАЛ И ЛИТ В ПРОСТРАННОТО ЖИТИЕ НА СВ. КОНСТАНТИН ФИЛОСОФ

Мая Иванова

Исторически обусловеният сблъсък между езичеството и християнството и разноречието на културните системи е сюжетна матрица в една голяма част от средновековните текстове, независимо от мястото на написването им. Най-старото българско агиографско произведение, възникнало в края на IX в. – Пространното житие на св. Константин-Кирил Философ (по-нататък ще го наричам само Житие на Кирил) не прави изключение. В настоящата работа насочвам вниманието си само върху разказа, вграден в гл. XII. Пасажът е засвидетелстван не само във всичките 66 запазени цялостно преписи, а се среща и като извадка.

В пасажа е описано (с детайли, които са изключително любопитни за нас) предхристиянско култово почитание пред дъбово дърво, в което вземат участие единствено мъже:

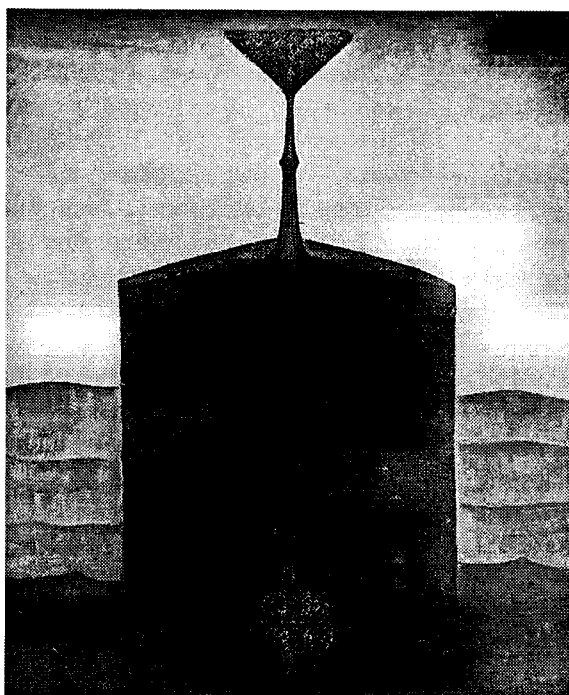
Във Фулското племе имаше един голям дъб, сраснал с череша, под който извършваха обреди. Наричаха го с името Александър и не позволяваха на жени да пристъпват нито към него, нито към обредите. Като чу за това, Философът не се помая да отиде при тях, и като застана сред тях, рече им: „Елините са отишли във вечна мъка, задето са се кланяли като на бог на небето и на земята – такива велики и добри творения; а вие, които се кланяте на такава нищожна вещ като това дърво, което е предназначено за огъня, как ще се избавите от вечния огън?“ Те отговориха:

„Ние не сме почнали да вършим това отсега, а сме го приели от нашите бащи; от това дърво ние намираме (изпълнение на) всички наши молитви – особено за дъжд и за много други неща. И как ние ще направим това (т. е. да отсечем дървото), което никоой нивга не е дръзнал да направи? Ако някой дръзне да направи това, ще го сполети смърт, а ние няма вече да видим дъжд докрай.“ Философът им отвърна: „Бог говори за вас в Писанието, а вие защо се отвъръщате от него? Исая възвестява от Божие име, думайки: „Ето, аз идвам да събера всички племена и всички народи

и те ще дойдат и ще видят славата ми. И ще туря на тях белег, и от спасените измежду тях ще пратя сред народите – в Тарсис, и във Фуд, и в Луд, и в Мосох, и в Товел, и в Елада, и в далечните острови, които не са слушали за моето име; и те ще възвестят сред народите моята слава, казва Господ вседържител.“ (Исайя 66: 18–19). И още: „Ето, аз ще пратя рибари и много ловци и те ще ви изловят от хълмовете и от каменните скали“ (по Йерем. 16:16). Тъй че, братя, познайте Бога, който

ви е създал. Това е благовестието на новия Божий завет, в който сте се кръстили.“¹

И тъй, като ги убеди с благи думи, накара ги да отсекаят дървото и да го изгорят. Старейшината им, като се поклонил, отиде и целунал светото евангелие. Така направиха всички. И като взеха от Философа бели све-

Корени, т. б. 81/100

Вааери ЦЕНОВ

щи, пеейки, отидоха при дървото. Философът взе секирата и като удари тридесет и три пъти, заповяда на всички да секат, да го изкоренят и да го изгорят. И още същата нощ дойде от Бога дъжд и напои земята. Те с голяма радост възхвалиха Бога, а Бог се зарадва много на това.

Културната потопеност на съвременното съзнание в митологични системи от различен порядък отчита безпроблемно универсалността на мотива за дъба. В случая обаче е функционално позиционирането на символа в старозаветните текстове.

До появата на Книгите на пророците дъбът многократно е посочван като център на важни и свещени събития, като ос на света, в която са проектирани енергиите между космическите зони небе-земя-хтоничен свят. Нека припомним с конкретни примери, които да илюстрират функционалната многопосочност на митологичния сюжет:

1. Корените на дъба са място, в което могат да се заключават тайни. Такива, които никога не трябва да бъдат събуджани, както е в Битие 35:4 – Яков съгражда жертвеник на Бога във Ветил, но преди да направи това, събира от хората си всички чужди богове (т. е. всички идоли – б. м.), закопава ги под дъба „и ги остави неизвестни дори до ден днешен“. И такива (тайни), които вечно трябва да се помнят – След военните подвизи и успехи Исус Навин сключва отново завет между народа си и Бога и записва всички изречени думи в Книгата на Завета Божий. „И като взе голям камък и го тури под дъба, който е до светилището Господне“ (Ис. Нав. 24:26).

2. Дъбът е място на откровение. Под неговата корона се изричат небесни послания, както е в току-що посочения текст. Друг такъв пример откриваме в Съдии 6:11 – По време на трудното съжителство между израилтяни и другоплеменни народи в Ханаанската земя срещата на Геден с Ангела се извършва под дъбово дърво; под същото това дърво Геден възнася благодарствените си дарове. (Съд. 6:19).

3. Дъбът е място на акумулиране на сила и на извършване на инициации. Авимелех е въздигнат за цар под дъба, под който Яков заравя чуждите богове, под същия дъб свещенодейства и Исус Навин (Съд. 6:9); По време на битка, също според сведенията на Книга Съдии, се говори за дъб, наречен Меоним (9:37); Целият

разказ за израилския цар Саул, предаден в книга Царства 1, е свързан със събития, които се извършват под дъбово дърво: преди да разгромят филистимците, израилтяните си правят стан в дъбовата долина (17:2, 17:9, 21:9), Саул събира сили в Гива под дъба на хълма (22:6), Саул, след трагичната си гибел, намира покой под дъба в Иавис (31:13).

4. Следователно дъбът е и врата между световите. Душата минава през ствола и короната на дървото и отлита в небесните селения, докато тялото остава да лежи под корените, както е според Царства 1 (31:13), Летописи 1 (10:12). А още в Битие (35:8) се разказва как Ревекината кърмачка също е погребана под дъб, който самият Яков поради скръбното събитие назовава плачи-дъб.

5. Но също така дъбът е място, на което Господнята сила може да осъществи справедливо наказание. В Царства 2 (18:9, 18:10, 18:14) се разказва за Авесалом, изправил в битка израилския народ срещу баща си Давид, следното: „Авесалом се срещна с Давидовите слуги; той яздеше на муле. Когато мулето се вмъкна с него под клоните на един голям дъб, косата на Авесалома се заплете в клоните на дъба, и той увисна между небето и земята...“.

Едва при Исая и другите пророци (Даниил и Осия) парадигмата се сменя и окончателно се поставя знак за равенство между дъбовото дърво и идолопоклонничеството. Отстъпниците и грешниците ще бъдат „посрамени зарад дъбравите, тъй много желани..., защото вие ще бъдете като дъб, чийто лист е опаднал, и като градина, в която няма вода.“ (Ис. 1:29–30) и гневът Господен ще бъде насочен „против всички кедри ливански, високи и величави и против всички дъбове висански“ (Ис. 2:13). Цялата гл. 44 от Исая описва идолопоклонническите действия, възмутителни с това, че не различават сакрално от профанно: „Част от дървото изгаря в огън, с другата част вари месо за ядиво, пече си печено и яде до насита, а също грее се и казва „Хубаво сгрях се, усетих огън“. А от остатъците прави бог, свой идол, покланя му се, пада ничком пред него и му се моли и казва: „Спаси ме, защото си мой бог“. Не знаят, нито разбират: Той им е затворил очите, за да не виждат, и сърцата им, за да не разбират. И не взима това на сърцето си, нито има дотолкова знание и разум да каже: „Половината му изгорих на огъня...; а от остатъка му няма ще направя гнусота?“

Нима ще се кланям на къс дърво?“ За същото и с не по-малък драматизъм говори Осия (гл. 4). Основният мотив и при него е този: „Изтребен ще бъде моя народ, защото му знание не достига... Моят народ пита дървото си и неговият жезъл му дава отговор...“²

От една страна, като християнски апостол, Константин Философ отлично е познавал тези текстове и е разбирал тяхното послание, а от друга, като обучен в античните науки и изкуства, е съзнавал силата на предустановените парадигматични култови жестове, аргументирани от фулските мъже по следния начин: “Ние не сме почнали да вършим това отсега, а сме го приели от нашите бащи”, което би трябвало да означава – защо ни е нов начин на почитание и нов Бог, когато нашият е изпитан многократно, помагал ни е всеки път, „когато сме имали нужда от дъжд, или от нещо друго“. Затова в словесното си послание Философът е категоричен, но и изключително внимателен. Работейки за трансформациите, които трябва да се извършат в идейният свят на менталното и едва тогава да се осъществяват като ритуална практика, имайки модела в посочените пророчески текстове, Константин постепенно превръща мощния символ „дъбът“ в обикновена вещ. Неговите функции са сведени само и единствено до битовата употреба („дървото, което е предназначено само за огъня“), но в същото време впечатлителността на природния човек е активизирана чрез визията за могъщото наказание („...вие, които се кланяте на такава нищожна вещ като това дърво, което е предназначено за огъня, как ще се избавите от вечния огън?“).

Всъщност Константин Философ чрез действията си разтваря кръга на племенното митично време, превръщайки го във векторна права, като призовава към новоначалие и категорично запрещава пътя назад не само словесно, но и чрез действие: „И тъй като ги убеди с благи думи, накара ги да отсекаят дървото и да го изгорят“. И както във вербалността, така и в поведенческата жестовост, Философът следва модел, вече зададен в старозаветното. Според Книга Съдии (гл. 6) Ангелът призовава Геден да разруши жертвеника на Ваал, да отсеке свещеното дърво и на новосъградения от него Господен олтар да принесе всесъжение върху цепениците от това дърво. В историята от Кириловото житие присъства и една нова знаковост – самият Константин нанася символично

ритуалните 33 удара като свидетелство за приобщеността му към Сина Господен Исус, след което старейшината на фулското племе по своя воля се покланя и целува Светото Евангелие. Несъмнената правота на тези действия е доказана свише чрез напоителния нощен дъжд, който идва в отговор на съмненията на поклонниците, изказани в началото: „Ако някой дръзне да направи това (т. е. да посегне върху дървото – б. м.), ще го сполети смърт, а ние няма да видим вече дъжд докрай“.

Коментираният пасаж от Житието определено носи характера на убедително спасително поучение. Той ясно показва езическия ритуал като изпразнен от съдържание и изолиран от господстващия дух на християнското време. Истинското му послание придобива завършеност едва когато съпоставим събитията във Фул със събитията след 862 година, годината, в която Константин Философ създава азбуката за моравците. До този момент за вече покръстените славяни християнският обред е действие също толкова нелегитимно, колкото и езическото поклонение. Зададено по силата на вече нова традиция, това действие остава непонятно, защото в него се повтарят неразбираеми (макар и в същността си свещени) думи. Изнамирането на графична система и интелектуалното усилие на Философа чрез нея да бъде изписано, а по-късно и съзнателно изговорено, литургичното ёсконё бэ слово е жест, равнозначен на пророческия акт на посичането на езическото несъзнавано със силата на евангелския дух.

1 Всички цитати са дадени в превод по академичното българско издание на Пространното житие на св. Константин-Кирил Философ. – Климент Охридски. Събрани съчинения. Т. 3, С., 1973, с. 135. Позволила съм си единствено промяна при изписването на думата „Бог“ с главна буква. Същото се отнася и до използваното в Житието прозвище на св. Константин-Кирил – „Философ“.

2 Дж. Фрейзър е използвал мрежата от библейски цитати, за да представи различното отношение към дъбовото дърво в Стария завет като към свещено място („...в ранните периоди свещените дървета са играели важна роля в народната религия и самият Яхве е бил тясно свързан с тях“) и като към езическо място („...в по-късни времена в Израил таченето на дъбове пророците са осъждали като езически обред...“). За английския етнолог тези наблюдения са вградени в принципно различен етнографски разказ за почитанието на свещените дървета в Палестина. Вж. Дж. Фрейзър. Свещени дъбове и терпентинови дървета. В: Дж. Фрейзър. Фолклорът в Стария завет., С., 1989, 347–350

„КАНАРАТА, ОТ КОЯТО СЪМ ИЗСЕЧЕН“

Борис Николов

Любовта иде от целия космос към нас, от всички видими и невидими светове. Тя минава през човешките сърца и души. Това са животворните Божествени лъчи. Любовта е съградила своя олтар в човешкото сърце. Тук гори вечният огън. Божият Дух изпълва с любов безброй много сърца в неизброимите селения на всемира. Те всички черпят от един източник живот, светлина и сила. „Живот на благия Божий Дух“.

Има един магнит, който привлича всички - хора, животни, растения. В негово присъствие всички се чувстват добре. Когато Той присъства, когато Той се изявява, всички се привличат към Него. Той живее в любящите сърца; Той е в чистия планински извор, в свежия въздух, в изгряващото слънце. Той е във всичко, което обичаме. Когато Той е в човека, привлича към себе си всички. Има „Нещо“ в човека, което е носител на всичко хубаво. Това е човекът. Това е Той. Оттегли ли се Той, какво остава от човека?

Чувството за красота се поражда от присъствието на любящите души. Човек може да не ги вижда, но те одухотворяват природата. Красотата иде от тях. Когато те присъстват, природата е прекрасна. Красотата е тяхното присъствие. Те са, които ни вдъхновяват. Те могат да използват всяка форма, за да се проявят. Едно дръвче, един планински връх, едно облаче в небето, един лъч, росната капка, изворчето, зеленото ароматно листо здравец – те, любящите души изпълват всичко със съдържание. Когато те присъстват, природата сияе, пее, говори, диша и живее. Видимият свят е дреха на невидимия.

Покажи милост към малкия живот – Великият живот ще покаже милост към тебе. Законът е такъв: Каквото е твое отношение към малкия живот, такова ще бъде отношението на Великия живот към тебе.

Наблюдавам как пеперудката „Гълъбова опашка“ трепти с крилицата си и стои непо-

движно във въздуха. Тя пуска хоботчето си и смуче нектар без да каца на цветето. Тя обича карамфилчето. Какво чудно космическо корабче е тя! Кое ли същество посещава нашия свят чрез нея? Какво съвършенство в такава малка формичка! Какви уреди, какви антени, и тези чудни фасетни очи, какво вижда и какво чувства от нашия свят? На това съвършенство се очудвам и възхищавам. Изпитвам благоговение пред Великата Разумност, която е създала това същество. Чудеса ни заобикалят! Малкото цвете казва: „Аз съм око и ухо на велик учен от далечен свят. Чрез мен той гледа във Вашия свят. Неговата интелигентност, знание и сила направиха да се явя тук пред вас“.

И най-малкото същество е център на интелигентност. Виж как изгражда то своята форма, какво знание има, каква наука, по какъв начин устройва живота си, как се справя със средата и условията. Ние не знаем от къде черпи то вдъхновение и знание, може би хваща някои космически лъчи, усилва ги хиляди и милиони пъти и ги изразява във форма, движение, живот. Така то разкрива живота на космоса, на далечни планети и слънца.

Посей едно житно зрънце, то ще ти покаже как да работиш. Първата година ще ти даде 100 зрънца, втората – 10 000, третата – 100 килограма, четвъртата – 10 000 килограма, петата – 1 000 000 и т. н. Следователно едно житно зрънце може да изхрани цялото човечество. Това е сила, това е Божествената сила, пред която ние се прекланяме и с която сме едно. От къде житното зрънце черпи тази сила да даде сто зрънца? От Великия източник, с когото е свързано. Разбирай сега защо и малката тревичка може да бъде за теб връзка с Бога. Това е едно от великите тайнства на Живота.

Има и едно друго тайнство в живота, което се извършва помимо волята на човека. Човек се среща с природата, където

живее. Прониква в предметите, свързва се със съществата, които го заобикалят, среща се с тях. Какви сокове черпи от тях, какво получава, какво дава, каква обмяна става съзнателно и несъзнателно, това е тайна. Когато се наложи човек да напусне средата, вижда колко дълбоко е проникнала в него. Всичко около човека взема участие в изграждането на неговия характер и на неговия мироглед. То присъства в него, то е втъкано в самия човек. Затова той изпитва такова страдание, когато трябва да напусне средата, която го е кърмила. Ако за средата е тъй, колко повече за душите, с които е свързан. Какво участие вземат те в неговия живот? Велико тайнство е общението с природата и с човека. Добре че Великият разумен свят ръководи всичко!

Във Великия живот човек е като музикален тон в една песен. Има време кога и колко трябва да звучи, и с каква сила. Когато Великият музикант, диригентът, те призо-

ве, да прозвучиш чист и ясен. За този момент трябва да бъде готов човек. За него живеи, туй е твоят момент, твоето време.

Заг индивидуалното битие сега един Велик живот. В цялата природа е тъй. Цъфне едно цветенце – то е едно безкрайно малко изявление на Великия живот. Може да се яви едно цветенце, могат да се явят хиляди – все този Живот се проявява. В големите движения на живота индивидуалността е един момент, но този момент говори за Великия невидим свят, от където животът иде и където се оттегля. Тогава какво трябва да бъде отношението ни към смъртта? Смъртта не означава унищожение на Живота. Индивидът изчезва – свършва ли се с това Животът? Големият живот, който го е породил, е вечен. Той може да подхрани и други индивидуални съществувания, той може да подхрани хиляди, да се явява и да изчезва където си иска. Великият, вечен Живот – „Канарата, от която съм изсечен“.

МОЛИТВАТА НА ЩЪРКЕЛИТЕ

Борис Николов

Правехме едно от обичайните си пролетни пътешествия. Пътувахме с жадни, отворени сърца. Рагвахме се на живота, който се връщаше, дишахме с пълни гърди, гледахме с благодарни очи. – Пролет! Гости от един невидим свят изпълваха този, нашия. Първи се бяха пробудили върбите – още преди да се разлистят, тънките им, гъвкави клончета се бяха разделени. Изведнаж ни посрещнаха и златистите цветчета на погбела. Потоците преливаха от сила, песента им се носеше навсякъде, пълна с надежда: „Не се страхувайте! Имайте вяра! Животът не се губи, животът вечно се обновява“. Всъщност всичко идеше от слънцето.

Пътувахме пешком. Загръгнахме го някакво ханче край пътя. Понеже бяхме изморени и гладни, решихме да пренощуваме тук.

Сутринта излязох да се поразходя, но времето се беше променило. Духаше студен североизточен вятър. Валеше сняг на големи мокри парцали, като че зимата се връщаше.

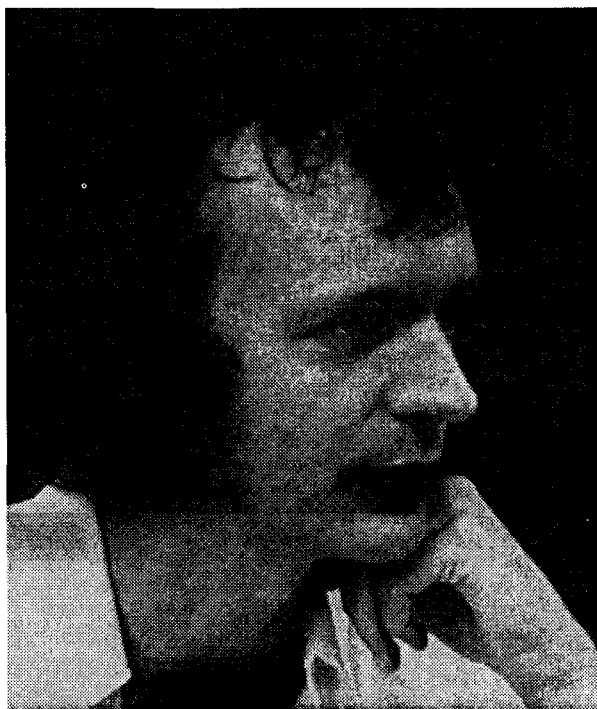
Изведнаж се спрях – на поляната пред мен стоеше ято щъркели. Бяха се наредили в правилни редици – всички обърнати към вятъра, с глави наведени и клюнове забодени между краката. Картината беше тъжна, трогателна. Птиците стояха неподвижно, мокрият сняг се трупаше върху тях. Щъркелите се молеха безмълвно. Застанах зад тях и се присъединих към молитвата им.

Не мина много време и вятърът спря, снегът престана. Слънцето изгря, небето пак се усмихна – върна се пролетта!

Когато тръгнахме, ятото се изви край нас и продължи пътя си.

Животът има незначителни области. От тях иде към нас милост и благоволение. Един любящ свят ни обгръща и ни пази. Той е отзивчив и за най-малките ни нужди.

Рупърт Шелдрейк

В първия брой на „Житно зърно“ 1999 г. ви представихме книгата на Рупърт Шелдрейк „Повторното раждане на природата“ в превод на български. Там имаше кратки бележки за основните ѝ идеи и за самия автор. Сега искаме да ви дадем повече информация за този изтъкнат и необикновен учен, който наред с още няколко известни свои колеги като Дейвид Бом, Фритьоф Капра, Джеймс Лавлък и др, застана на предната линия на новата наука в търсене на други хоризонти и за излизане от механистичното и редуционистично мислене. Той, заедно с много други, работи за разширяване границите на науката и разкрепостяване на възгледите ни за света, в посока, съответстваща на новото хилядолетие. Работи за обединяване на изкуствено разделените понятия дух – материя, земно – небесно, за обединяване на науката с духовността. Той е и между учените, поканени да

откритият през 1991 г. Шумахер колеж в Девон, Англия*.

Р. Шелдрейк е създател на хипотезата за „формативното причиняване“ и „морфичния резонанс“, изложена първо в книгата му „Нова наука за живота“ (1981). С нея той сепна научната общественост и предизвика необикновено раздвижване сред учените не само с една нова теория, но и с пътя към един нов светоглед. Това бе смела хипотеза, която го-йде да замести възгледа на съвременната биология с един органичен модел, който приема като базови мисълта и живота, вместо материята и математиката. Авторът предложи прости експерименти, които да проверят и потвърдят тази хипотеза.

В професионалното развитие на Шелдрейк изпъкват силно две характеристики: първо – той е страстен експериментатор и ревностен изследовател с превъзходна теоретична научна подготовка. За него експериментите са „оракулите“ на съвременния свят. И второ: той е научен революционер, който обича да задава въпроси, които повечето учени избягват.

Рупърт Шелдрейк казва за себе си:

„Роден съм и отраснах в Англия. Още от детството у мен преобладаваше интересът към живите неща. От ранна възраст се интересувах от растения и животни. Определено

*Шумахер колеж, основан през 1991 година, носи името на покойния виден икономист Е. Ф. Шумахер, автор на книгата „Малкото е красиво“. Не е колеж в обикновения смисъл на думата, а представлява международен център за екологически и духовни изследвания и всякакви интердисциплинарни дискусии. Курсовете му траят от две до пет седмици. Посетителите му са на възраст от 18 до 80 години, от различни страни. Основателят му, Сатиш Кумар казва: Надявам се, че колежът ще придаде нов и истински валиден смисъл на думата „университет“, така че тя отново да включва не само огромно интелектуално изследване, но и грижа за нашите емоционални, естетически и интуитивни качества и способности. Обществото има належаща нужда от нови образователни модели.“ А един от най-известните съвременни икономисти Хейзъл Хендерсон казва, че това е една от малкото институции за висше обучение, която предлага образование за 21 век.

искаха да изучавам биология и затова отидох в Кембридж да следвам биология и химия. Но тук бързо се отвори огромна пропаст между първоначалното ми възношение и интерес към живите организми и живота въобще, и биологията, която ми преподаваха: механистична, ортодоксална – дисекции, манипулации, разрязване на живото тяло на части. Никаква връзка с прекия опит и изживяване. Чувствах, че има нещо погрешно, но не можех да открия какво е. Когато се запознах с трудовете на Гюте разбрах, че още в края на 19 век той е имал виждане за различен вид наука

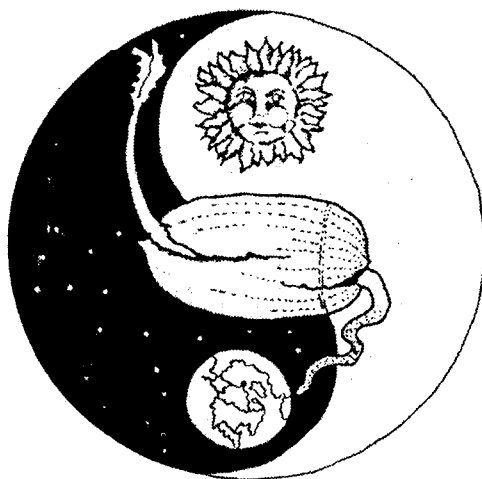
– сега наричана холистична, която интегрира прекия опит и вникването и която работи с цялото. Все повече се убеждавах, че механистичният модел просто не става когато се опитваме да разберем по-добре живите организми. У мен започна да се оформя идеята за „морфичния резонанс“, основата на паметта на природата и оттогава насам работя главно върху това. Но идеята за загадъчната

взаимосвързаност от телепатичен вид между организмите и колективната памет на вида не се приемаше добре в научните лаборатории. Необходим бе нов вид наука.

Исках да работя с живи, цялостни организми, нещо, което да е полезно. Така през 1974 отидох в Индия, в международния институт за изследване на реколтата в полубезводните тропици на Хайдерабад. Изследвахме физиологията на тропически бобови растения и успяхме да увеличим реколтата. Там написах първата си книга, в ашрама на един забележителен човек, Биг Грифитс, английски бенедиктински монах, който съчетаваше успешно източните със западните традиции. Той ми помогна по-лесно да прехвърля мост между християнството и източния светоглед.“

Загадката на морфогенезиса – начина за възникване на формите в природата – никога не е била обяснена задоволително, независимо от такива термини като „генетична програ-

ма“ и „зародишна плазма“. Хипотезата на Рупърт Шелдрейк за съществуването на организмиращи се полета, които стават все повлиятелни с течение на времето, не претендира да изясни всички загадки, но помага да се обхванат и разберат широк спектър от природни явления. Хипотезата за формативното причиняване 1) оспорва предпоставката, че съществуват вечни, неизменни закони в природата, и 2) предполага, че живите организми и тяхното поведение се повлияват от така наречения от автора „морфичен резонанс“ на подобни организми от миналото.

Втората му книга (1988г.) е „Присъствието на миналото“. Идеята, че паметта е присъща на природата, влиза в конфликт с някои ортодоксални теории, които властваха, преди да бъде направено епохалното откритие на шестдесетте години, че самата Вселена еволюира. Тази еволюционна памет зависи от „морфичния резонанс“, който е основан върху подобие.

Колкото по-погобен е един организъм на предшествашите го, толкова по-голямо е влиянието на този резонанс. Това, което обикновено приемаме за природни закони, може би трябва да наричаме „навици на природата“. Шелдрейк предполага не само, че природата има навици, но и че тези навици се развиват. Метафората за навика много добре изразява идеята за повторемостта, с която се развиват нещата и за зависимостта им от това, което се е случвало и преди.

Теорията за морфогенетичните полета предполага, че съществува поле или пространствена структура, която е отговорна за развитието на формите. Тоест играе ролята на формативна структура. Полетата са области на влияние в пространството и времето. Тяхното естество е повече модификация на пространството, докато самата материя не е вече фундаментална реалност. Полетата не възникват от материята, но материята възниква от полетата. Шелдрейк предпо-

лага, че самите полета еволюират и имат вградена памет. Процесът, чрез който подобните неща въздействат върху следващи подобни чрез пространство и време, той е наречъл морфичен резонанс. Това е много подобно на идеята на Юнг за архетиповите матрици в колективното несъзнателно.

Един от най-изумителните аспекти на тази теория е, че тя води до ново тълкуване на паметта. Шелдрейк смята, че настройването чрез морфичния резонанс е именно самата основа на паметта.

Рупърт Шелдрейк твърди, че биологичните полета, „вгнездени“ във физическите дават форма на телата и поведението на живите неща, както магнитното поле оформя железните стърготини около себе си. Морфогенетичните полета са реални физически в смисъла, в който са реални гравитационните електромагнитни полета и тези на квантовата материя.

Един убедителен пример, въз основа на експерименти, провеждани в университетски лаборатории в САЩ, Шотландия и Австралия показва, че когато плъхове в една лаборатория усвоят един трик или „номер“, не само техните потомци в същата лаборатория, но и плъховете от същата порода във всички други лаборатории научават същия трик в много кратко време. Като че ли „прототипът на плъха“, неговата колективна памет заучава известно умение, което впоследствие частите му, разпръснати по цял свят, започват да проявяват. „Този вид еволюция в поведението приляга съвършено на теорията на морфичния резонанс, докато изглежда съвършено необяснима от конвенционалния механистичен възглед“, казва Шелдрейк. Съгласно този подход цялото е нещо повече от сумата на неговите части: цялото е поле, което дава структура и организация на частите.

Ученият поддържа сетивата си и интелектуалните си канали отворени за явления, които са „аномални“ и замисля експерименти, за да изясни тези аномалии с език и термини, които разклащат основите на конвенционалното мислене. Този подход е изчерпателно илюстриран в четвъртата му книга „Седем експеримента, които могат да променят света“*, която с редица прости, достъпни експе-

* Книгата предстои да излезе на български език от издателство „Диалог“.

рименти въвлича огромни кръгове доброволци в доказване на такива „парафеномени“, като наличие на телепатия у животните, повишена парасензитивност у хора и т. н.

Основната концепция на Шелдрейк намираме в следните негови думи: „Еволюиращата вселена не наподобява часовников механизъм или парна машина. Единственото нещо, на което наистина наподобява, е развиващ се ембрион. Организмите започват от нещо малко - семе или зародиш и с развитието им се извършва все по-сложна диференциация на все по-сложни структури и модели. Това е органичен възглед за космоса. Всъщност теорията за „големия взрив“ напомня древните митове за „счупването на космическото яйце“, от което възниква и расте космичният организъм. Развитието на Вселената наподобява растежа и вътрешната диференциация на един зародиш или на живия организъм.“

Представя Минка Петрова

ФЕСТИВАЛЪТ ХОЛИ В ИНДИЯ (8-9 март)

Отбелязваният в цяла Индия през седмицата около мартенското пълнолуние празник Холи, е велик празник на пролетта и плодородието, време, когато се заличават всички кастови различия. Този празник е тясно свързан с митологията на вайшнавите и кришнарите и може да бъде обяснен по следния начин: в свещения огън се изгарят всички зли сили и Господ Кришна посява света с пудрата на пролетта. Съгласно това, през нощта преди пълнолунието се палят огромни огънове от листа, в които индийците хвърлят зърно, цветя, масло и пресни плодове, за да умилостивят бога на огъня Хутагани. На следващата сутрин всички се посипват един друг с многоцветния прах или пудра гулал, понякога примесена с вода. Скоро всичко наоколо се покрива с блестящ слой от пудрата – символ на пролетта. Много красиво идва Холи в Джайсалмер, град в пустинята Тар, на края на обитаемата земя, в индийския щат Раджастан.

ПРОЕКТЪТ ЗА СЕДЕМТЕ ЕКСПЕРИМЕНТА

Статия, публикувана в сп. *Нетуърк*, 56/1995г.

(отпечатваме раздела от статията, занимаващ се с установяване на телепатия у животните)

Рупърт Шелгрейк

В своя проект аз предлагам седем начина, по които емпирични доказателства могат да разкрият пред нас един научен подход към реалността, който ни отвежда отвъд настоящите механистични ограничения. Повечето от тези експерименти могат да бъдат направени от аматьори или студенти и струват по-малко от 20 лири.

Домашни любимци, които предусещат кога собствениците им ще си угват.

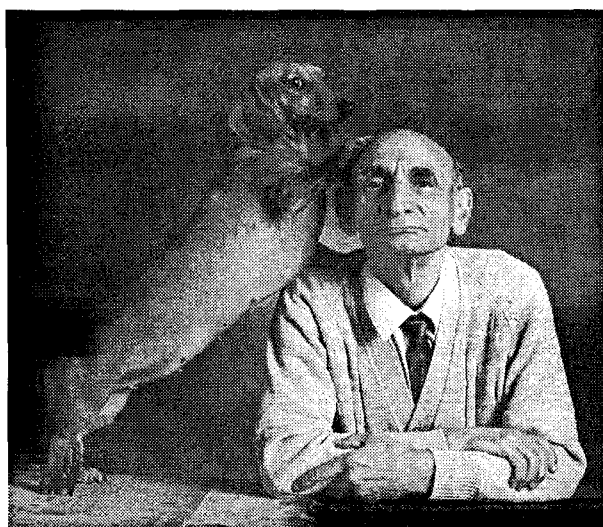
Първият експеримент, който предложих, беше за домашни любимци, които познават кога собствениците им ще се връщат вкъщи и той предизвика огромен интерес. Кратка версия на моята статия беше публикувана в *Таймс* и резултатът беше огромно количество интригуващи писма от читателите. Роберт Матюс беше помолил хората да изпратят подобни истории за своите домашни любимци. Четири седмици по-късно стана ясно, че домашните любимци изненадват своите собственици с някакъв вид шесто

чувство. Той получи множество съобщения за кучета и котки, които предусещат връщането на собствениците си без да са имали възможност да уловят това със сетивата си, също и в случаите, когато собствениците са се връщали внезапно, не в обичайното време.

Не само кучета и котки, но също и едно прасе имаше същите способности, както и папагалът на Мисис Сюзън Ролфе от Съптон Никлас, Хертфордшир, който илюстрира трудността да бъде обяснен този феномен с понятията за обичайна сетивна информация. Самбо, нейният папагал имал навика да доклавва кога синът ѝ се връща вкъщи.

„Птицата имаше голяма симпатия към големия си син Роберт. Два или три дни преди той да се прибере от колежа в къщи, Самбо започваше да крещи „Роби“. Ние предпологахме, че това се дължи на факта, че тогава името на сина ни беше споменавано в къщи по-често от обичайното. Но след завършването си Роберт замина да работи в Източна Африка. Преди да си гоиде в отпуската той понякога ни известяваше, че се връща, но не винаги. Ние обаче винаги знаехме кога ще си гоиде, защото няколко дни преди това Самбо започваше да крещи „Роби, Роби“.

„Сънди телеграф“ ми препращаше писмата, за да мога да направя заключения за своето изследване, което и направих. Помолех също някои хора да поставят прости опити за проследяване на поведението на техните любимци, което те сториха. Например мис Пам Смаат от Рамзбоотом, Ланкашир, която имаше куче Джейми, което оставяше в апартамента на родителите си, когато

отсъстваше. От три години родителите ѝ бяха забелязали, че Джейми се качваше на прозореца да чака Пам половин час и повече преди тя да се прибере, дори когато самите те на знаеха, че ще се прибира. Аз помолих Пам да води системни записки с помощта и на родителите си за поведението на Джейми. Оказа се, че в 38 от 44 случая, когато тя е била в друг град, Джейми е предусетил нейното връщане. В повечето случаи се оказа, че Джейми се е качил на прозореца да я чака в момента, когато тя е палела колата си, тръгвайки за в къщи. Например, когато се е връщала от Бъри, отдалечен на 5 мили от дома ѝ, на 10 минути път, Джейми е реагирал с аванс от 10 минути. Когато е била за цял ден в Блякпул, отдалечен на 45 мили, и връщането е било с продължителност час и половина, Джейми е реагирал час и половина преди тя да си дойде. В шест случая Джейми не е реагирал на завръщането ѝ, и в повечето от тях е бил прекомерно зает с кучката на съседите. В осем случая Пам Смаат се е връщала в къщи с такси или чужд транспорт. В шест от тях Джейми е реагирал по обичайния начин на прозореца, а в двата е бил с кучката на съседите.

Тези факти изключват теорията за звука на колата. Има само два начина Джейми да разбере, че Пам се връща – или от родителите ѝ, или от самата Пам, по начин, който напомня телепатия. Дори когато родителите ѝ не са знаели дали ще се прибере – за да изключим възможността с разговорите и очакванията си те да въздействат върху Джейми, Пам се връщаше в случайно време, по метода на „ези-тура“ – във всички случаи Джейми се качваше на прозореца да я чака. Аз бях в Рамсботтом за да видя с очите си поведението на Джейми. Докато вече бях у тях и пиех чая си с родителите ѝ, Пам се върна в случайно избрано време. Най-напред Джейми застана на прозореца, махайки опашка и след 10 минути Пам се върна. Тя беше напуснала дома на приятелите си в Бъри точно по времето, когато кучето се беше изправило на

прозореца. Това поведение на кучето беше заснето по-късно и на филм от германската телевизия.

Котки, които отговарят по телефона

Не бях чувал за котки, отговарящи по телефона, докато читатели на „Сънди телеграф“ не ми писаха за тях. Заклченията на различни собственици бяха забележително еднакви. Типичното беше, че котките реагираха, когато по телефона се обаждаше лицето, към което бяха особено привързани. Интересното беше, че те реагираха преди телефонната слушалка да бъде вдигната. Те игнорираха останалите позвънявания.

Жената на един университетски професор от Уелс беше написала следното за тяхната сензитивна котка:

„Винаги, когато съпругът ми телефонира от университета или от където и да е другаде, котката се спускаше към телефона, и по-точно към слушалката. Тя много пъти успяваше да я снее и да измяука неколккратно в нея, което добре се чуваше и на другия край, преди някой да успее да я вземе. Когато някой друг телефонираше, не обръщаше внимание.“

Получих 12 отделни съобщения за такива котки, но за съжаление с времето повечето от тях са вече умрели. Бих искал да получа още съобщения за котки с такива способности, което би било интересен обект за проучване.

Помолиха ме да набележа някои ръководни бележки за изследване на поведението на животни от местни групи и аз бих много искал да окуража членовете на тези групи в техните наблюдения.

Насоки за изследване на домашни любимци

Въз основа на неформалните проучвания, които правих в Северна Америка, Англия, Ирландия, Холандия, Норвегия, Швейцария, Германия, аз установих, че средно едно от четири кучета и една от осем котки предугаждат връщането на собствениците им в къщи. Ако това е вярно, тогава местните групи от го-

броволци би трябвало да имат на разположение за изследване стотици или дори хиляди животни, които знаят кога господарите им се връщат в къщи.

Първата стъпка е да се идентифицират местните котки и кучета с такива способности. Може някои от доброволците самите да имат такова животно, други могат да разпитат своите роднини, приятели и колеги. Друг начин е да се заангажират журналистите, които обичат да правят репортажи за животни.

След като се намерят хора, чиито домашни любимци изглежда знаят кога те се връщат в къщи, те трябва да бъдат разпитани за повече детайли. Ако животното реагира десет минути или повече преди завръщането, собствениците трябва да бъдат помолени да водят записки в специални бележници. Във всеки един случай те трябва да записват датата, часа и следните данни:

- 1) Часът на реакция на животното.
- 2) Времето, по което собственикът тръгва за дома си и в което се връща.
- 3) Мястото, от което тръгва и вида транспорт.
- 4) Дали завръщането му се очаква от човек или хора в дома му.
- 5) Всякакви други детайли.

В случаите, когато изглежда, че животното действително знае кога собственикът му се връща, хората трябва да бъдат помолени да направят един прост тест.

Първо, да се завръщат в къщи в случайно избрано време за да отстранят ефекта от очакваното завръщане. Това може да бъде направено по метода на хвърляне на „ези-тура“.

Аз използвам този метод. В дните, когато може да избира дали да се върне навреме в къщи или да закъснее, собственикът може да хвърли две монети. Получават се следните варианти:

Ези-ези: незабавно връщане

Ези-тура: връщане след X минути

Тура-ези: връщане след 2 по X минути

Тура-тура: връщане след 3 по X минути.

Ако и при тези условия животното реагира точно на връщането на собственика, то следва, че неговото поведение не може да бъде обяснено с очакването на собственика в определен час.

Вторият тест е собственикът да се връща понякога с необичайни средства като велосипед, кола на приятел, градски транспорт. Ако животното реагира адекватно, това ще отстрани възможността реакцията да е предизвикана от специфични миризми или шум.

В случаите, когато е ясно, че животното наистина предварително знае, че собственикът му ще се връща, дори в необичайно време или със случаен транспорт, добре е тази реакция да се заснеме на видео. Една камера ще следи поведението на животното, отчитайки или автоматично датата и часа, или като се сложи часовник в обсега ѝ. Друга камера трябва да филмира действията на собственика, отново с автоматично отчитане на времето. Следващ експеримент може да покаже какво се случва, когато собственикът промени решението си да се връща в къщи и закъснее, използвайки метода „ези-тура“.

Моля, изпрацайте ми вашите резултати, евентуално придружени с видеокасети.

ДОКЛАДЪТ НА ООН ЗА ВСЕОБЩОТО ЗАТОПЛЯНЕ НА КЛИМАТА

В края на януари ООН е излязло с доклад за изменение на климата на Земята, съгласно който температурата на планетата през настоящото столетие може да се повиши с 6 ° C. На Земята отдавна се наблюдава глобално затопляне: топят се ледниците, равнището на океана се вдига. 90-те години са били най-топлите за последните 140. В бъдеще ни очаква по-голямо количество съждове и горещи дни.

Особено силно затоплянето ще засегне развиващите се страни, които произвеждат нищожно количество въглероден двуокис, създаващ парниковия ефект, в сравнение с раз-

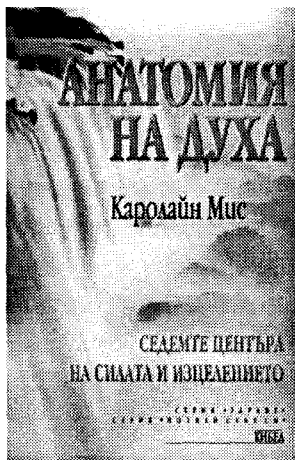
витите страни. Затоплянето ще предизвика суши, урагани и бури, а в резултат на тях - и глад. Още сега се забелязват тревожни признаци: катастрофалното наводнение в Боливия и Мозамбик и ужасната суша в Сомалия и Етиопия.

Не всички имат възможност да вземат мерки както във Венеция, където ще повдигнат площада Сан Марко с няколко сантиметра, за да не се наводнява. Проектът ще струва 24 милиарда долара.

Странознание - новини
от Асоциация Пътешественик

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

АНАТОМИЯ НА ДУХА, Каролайн Мис, Издателство „Кибеа“, 2001г., 300 стр., 6 лв.

Тези книги ще обогати и интегрира познанията ни за нашата енергийна система и същност. Авторката провокира и върхновява със своя възглед за духовността и за нашата лична отговорност по отношение на собственото ни здраве и благополучие. Плод на 15 годишна научно-изследователска работа и практика в областта на енергийната медицина и интуитивната диагностика, книгата ни показва как на всяко заболяване съответстват специфични емоционални и психологични стресове и блокажи, нагласи и убеждения, които са оказали влияние на съответни области и системи на тялото.

Каролайн Мис разглежда човешкото тяло не като биологична машина, но като обширна енергийна мрежа, където дух, материя и сила си взаимодействат. Тялото има „физическа анатомия и физиология“ - основата на конвенционалната медицина, но има също и енергийна система, която съставлява нашата енергийна анатомия. Според авторката човешкият ум пренася или превежда енергията на мисълта, която повлиява чрез основните седем чакри цялото тяло. В книгата намираме нов поглед към седемте енергийни центъра – чакрите, които синтезира древната мъдрост и познания на трите главни духовни традиции: хиндуисткото учение за чакрите, символичния смисъл на седемте християнски тайнства и мистичното значение на десетте сефирота от Дървото на живота на юдейската Кабала. Седемте чакри символизират седемте нива на човешката енергийна система. Авторката обрисова духовно-биологичния профил на човека като система и начините, по които биографията се превръща в биология, което е нов възглед за механизмите, чрез които работят заедно духът и тялото. Тя ни учи как да разбираме тялото си и духа си по нов начин, как да разчитаме техните послания и какви са средствата за постигане на духовна зрялост и физическо здраве.

Това, което грабва, е искреният разказ на К. Мис за извървяния път до достигането на настоящите ѝ резултати и прозрения. Днес тя е уважаван авторитет в областта на холистичната медицина и интуитивната диагностика. В тази книга се съдържа основата, върху която навярно ще се развива бъдещата медицина и грижи за здравето през 21 век.

ЕНЕРГИЙНА СВРЪХСЕТИВНОСТ, Христо Нанев, 1999 г., 150 стр.

Книгата на Христо Нанев е една от малкото български книги, разкриващи света на свръхсетивните възприятия „от

първа ръка“, през погледа на човек, надарен със ясновиждане и лечителска дарба, който описва своя път на развитие и случаи от своята практика в съпоставка с известните факти за света на свръхсетивното. С изящния стил на литератор и с похватите на художествената литература (авторът е филолог по образование) са пресъздадени ключовите моменти в житейския път на един човек, постепен-

но откриващ своите необикновени способности и оттам – загадъчния свят на човешкото съществуване. Христо Нанев излиза от личното повествование и систематизира натрупания си опит за да обобщи своето знание за това какво представлява енергийното тяло на човека, неговите центрове или чакри, промените, които стават в тях под въздействието на външни или вътрешни фактори. Какво е въздействието на някои негативни влияния – магии, клетви, как се виждат те от един екстрасенс като полеви промени у човека. Какво е въздействието, от друга страна, на стимулиращите и енергизиращи фактори като чуждото на водата, значението на дишането, молитвата, вярата, иконите, фолклорните традиции. Авторът посочва значението на мисълта, нейната сила, която помага да се защитим от енергийно изчерпване, и други техники на защитна медитация.

Поради многообразието на темите и ограниченото място, доста от тях са само бегло засегнати, без претенции за изчерпателност. Остава да си пожелаем това да бъде сторено в една следваща книга, която би разкрила в още по-дълбок план натрупания лечителски и изследователски опит на Христо Нанев в областите на незримото и необичайното.

УТРОТО НА МАГЪОСНИЦИТЕ, Луи Повел, Жак Бержие, изд. „ЛИК“, 2000 г., 478стр., цена 9.90 лв.

Странна книга, разкриваща моменти от човешката история от необикновен ракурс. Плод на сътрудничеството между два неистови, жадни за знание интелекта. Луи Повел е роден през 1920г. в Париж, създател на популярната организация „Работа и култура“ веднага след войната, заедно с видните интелектуалци Жан Луи Баро, Жан Вилар, Андре Базен и др., дългогодишен главен редактор на

интелектуалния всекидневник „Комба“. Сприяелява се с Албер Камю, заедно с него и с Олдъс Хъксли издават политически памфлет. Повлиян е от индуизма в младите си години, а впоследствие от „гурото“ на звездите от запада Гурджиев. След напускането на Гурджиев следва истински ползотворното му сътрудничество с един „бял лама“ в джунглите на Париж, както е Жак Бержие. Бержие представлява своеобразно явление - герой от френската съпротива, химик, добре запознат с разработките на немските учени по време на войната, човек, имащ секретно досие, надарен с феноменална свръхчовешка памет, с дълбоки връзки в съвременни тайни общества от наследници на розенкройцерите, действащи алхимици и окултисти, откъдето черпи сведения, недостъпни за обикновения читател.

Книгата е издадена през 1968 година и е уникален хибрид между история и мистика, авторите я наричат фантас-

тичен реализъм заради преплитането на реалните исторически събития и невидимите, духовни тенденции, които те проследяват отвъд тях. Мирча Елиаде представя „Утрото на магьосниците“ така: „Тя е любопитна смесица от популярна наука, окултизъм, астрология, научна фантастика и спиритически техники. Но има нещо повече. Макар и негласно, книгата има претенцията да открие безброй тайни за живота – за нашата Вселена, за Втората световна война, за изчезналите цивилизации, за страстта на Хитлер към астрологията, и т.н.“

Книгата излиза с голямо закъснение на българския пазар, което прави някои от постановките ѝ остарели, някои демодирани, и все пак тя е едно увлекателно пътуване във фантастичното, което авторите търсят вярвайки, че за простата видимост съществува сложна невидимост.

ЗА РИСКА

Наблюдавайте костенурката, която тръгва напред, едва след като си измъкне шията.

Корабите са на сигурно място в пристанището, но те не са предназначени да стоят там. Човек не би могъл да открие нови морета и океани, ако няма смелостта да изгуби брега от погледа си.

„Не се страхувайте да навлезете в непознатото, в неизвестното. Просто пристъпете напред без страх, като знаете, че аз съм с вас и следователно нищо лошо не може да ви се случи - всичко е много добре. Направете го с пълна вяра.“ Тези, които вървят с Бога, винаги достигат до крайната си цел.

Да се смееш, е да рискуваш да те сметнат за глупак.

Да заплачеш, е да рискуваш да изглеждаш сантиментален.

Да се доближиш до другия, значи да рискуваш да се обвържеш.

Да разкриеш чувствата си, е да рискуваш да разкриеш истинското си аз.

Да представиш пред пълна истинските си идеи, изисквания и нужди, е риск да ги загубиш.

Да обичаш, е риск да не получиш любов в замяна на твоята.

Да живееш, е да рискуваш да умреш.

Да се надяваш, е да рискуваш да се отчаяш.

Да се опитваш, е риск да не успееш.

Но рискът трябва да се поеме, защото най-голямата опасност в живота е да не рискуваш нищо. Този, който не рискува нищо, не прави нищо, няма нищо и е нищо. Той може и да избегне страдания и скръб, но не може да учи, да чувствава, да расте, да се променя, да обича и да живее.

Окован с тази нагласа, той е роб, отказал се от свободата си.

Само човек, който рискува, е свободен.

Най-важното нещо в този свят не е къде сме, а в каква посока се движим. Дадже ако сме на правилната следа, ще бъдем прегазени, ако стоим там на едно място...

Радостта е голям учител. Но такъв е и отчаянието. Чудото е голям учител. Но объркаността също. Надеждата е голям учител, но такъв е и разочарованието. И животът е голям учител, но такъв е и смъртта. Да отречете това и всеки негов аспект означава да не изживеете напълно живота си.

„Jitno Zrno“ 1/2001
 (“Grain of Wheat”)
 An re-establishment
 of the Journal „Jitno Zrno“,
 founded by disciples and followers
 of the Master Peter Deunov,
 published from 1924 to 1944

Edited by
 Georgy Stoitshev
 Maria Kissova
 Dr. Svetla Baltova
 Ivanka Kresteva
 Tatjana Jordanova
 Minka Petrova

address: „Jitno Zrno“
 Sofroni Vratshanski str. 5A
 Plovdiv 4000
 Bulgaria

e-mail:
jitnozrno@hotmail.com
 tel.: ++359 32/235 080

ISSN 0861-427X

THE LIVING WORD	
Both paths – <i>Beinsa Duno</i>	3
THE SCHOOL	
The disciples of the White Brotherhood:	
Bojan Boev – <i>Vlad Pashov</i>	5
Building of the spiritual body – <i>Bojan Boev</i>	7
The bogomils – <i>Episkop Simeon</i>	9
Both axes – <i>Georgy Stoitshev</i>	14
THE SYMBOLS IN THE BIBLE	
Go out of the grave! – <i>Beinsa Duno</i>	17
THE WORLD AROUND	
The air	19
Breathing exercises by the Master Beinsa Duno	22
Ressurrection – <i>Georgi Tomalevski</i>	23
The spring triangle – <i>Nadja Dankova</i>	24
The sounding cabala – <i>Cwetana Tabakova</i>	26
Hyron – the wounded healer – <i>Barbara Hand Clow</i>	28
The title on the Lord's cross – <i>Stefan Petrov</i>	31
Ritual and myth in the biography of Konstantin Philosopher – <i>Maja Ivanova</i>	35
THE INNER WORLD	
The evolutionary levels – <i>Kiril Stoitshev</i>	38
Pure and bright – <i>Nestor Tshuklev</i>	39
THE ONENESS OF LIFE	
The rock from which I am cut – <i>Boris Nikolov</i>	42
The preyer of the storks – <i>Boris Nikolov</i>	43
Scientists, who change human minds:	
Rupert Sheldrake	44
The project of the seven experiments – <i>Rupert Sheldrake</i>	47
BOOKS REVIEWED	50
Caroline Myss – Anatomy of the spirit	50
Hristo Naney – The extrasensory knowledge	50
Louis Pauwels et Jacques Bergier – The morning of the magicians	50
About the risk	51

Бог е решил да оправѝ света и ще го оправѝ.

Сега влизаме в епохата на архангел Михаил. Той е свързан със слънчевите сили.

За това можем да кажем, че иде една слънчева култура на земята.

Християните очакват второто идване на Христос.

Ще бъдете зрители на онова великото, което Бог приготвява за цялото човечество. Ще бъдете свидетели, че Бог не може да бъде поруган.

Щом дойде Христос, всички нечисти духове ще излязат вън от хората, ще се очисти светът, защото Христос е виделината на света.

Нечистите духове бягат от Светлината. Божествената светлина ще ви изтегли вън от ада въпреки вашата воля.

Цевлия християнски свят е обсаден. За сегашното време се отнасят гумите:
„Ако не се съкратяха тези дни, нито една плът не би се спасила, но заради избраните те ще се съкратят.“

Сега е борба между силите на светлината и силите на тъмнината.

Старият свят трябва да си замине. Новите хора, които идат, ще уредят света.

Шестата раса ще уреди света.

Напредналите Същества сега идат и носят ново оръжие.

Само като си вдигнат ръката, тъмните сили ще се търкалят по земята и оръжието им ще стане на каша. Досега светът не е виждал силата на светиите.

Сега архангел Михаил воюва. Силите на светлината са смели.

В тази борба те ще победят. Казано е: „Виделината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе.“ Това показва силата на Истината.

Силните идат да оправят света. Бог на тях е дал власт.

Взел е властта от силите на тъмнината и дал е света във властта на светиите.

Човек след грехопадението изгуби живота си. За това Христос иде да му възвърне живота, да го възвърне в първото положение.

Хората трябва да приложат учението на Христа - закона на Любовта;

Иначе огънят ще дойде и ще помете всичко,

което от хиляда години се е съграждало.

Старата култура, греховете и престъпленията на хората ще изгорят.

Писанието казва, че земята ще бъде обхваната от огън и много от това, което се намира в нея ще изчезне. Наближило е това време.

И тъй, освобождението на народите ще дойде от невидимия свят чрез огън, който не може да се мери с градуси. Този огън, за който говоря не може да се измерва с никакъв термометър. Когато дойде, ще пречисти сърцата ви, ще ги освободи от безпокойствията, смущенията и те ще светнат.

Когато този огън засегне ума ви, всички противоречия ще изчезнат и вие ще се освободите от тежките и мрачни мисли. Когато дойде този огън, праведните ще просветнат, ще възкръснат, ще излязат от гробовете си и ще влязат в новия живот. В този огън всички отрицателни мисли, чувства и действия ще изгорят. Той няма да засегне добрите хора, ще засегне лошите, понеже техните трептения не са в хармония със силните трептения на тази вълна.

Идеята за братство иде. Земята ще стане място на благословение.

Това ще бъде скоро. Но докато дойде то, хората ще минат през огън, през бури, през големи страдания, които ще пробудят съзнанието им.

Светът ще се пречисти чрез огън и денят Господен ще дойде.

Денят Господен е ден на новата епоха

Беинса Дуно